

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#)

[i/catalunya_cristiana](#)

www.catalunyacristiana.cat

[@catalunyacristiana.bsky.social](#)

[@catoristiana](#)

[catalunya cristiana](#)

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Claustres: camins de vida

Recorregut per aquests espais de bellesa i recolliment

P 8-12

Claustre del monestir de Santa Maria de l'Estany.

Bisbat de Vic

REPORTATGE

El Museu Diocesà de Barcelona s'endinsa en el Corpus més popular

P 26-28

VIDA ECLESIAL

Les deu Càritas diocesanes de Catalunya presenten les memòries 2024

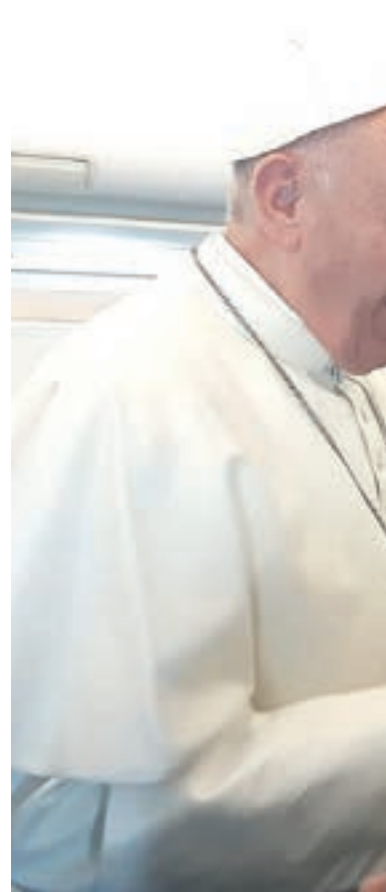
P 18 - 21

SUMARI

29 JUNY 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

“Mossèn Cima ens va ensenyar a resar, a parlar amb el Senyor”

Entrevista a Judit Malgosa, del Patronat de la Fundació Casal del Roser de Gisclareny

38-39

La mirada valenta de Francesc

Article de Juan Vicente Boo, periodista vaticanista

16-17

Lleó XIV recupera la tradició d'estiuejar a Castel Gandolfo

El Papa descansarà a les Vil·les Pontificies fins al 20 de juliol

22

La diòcesi d'Urgell s'acomiada de Mons. Joan-Enric Vives

En el marc de la VI Jornada Diocesana, s'ha celebrat una missa d'acció de gràcies pel seu ministeri episcopal

EDITORIAL

Esperança en les persones

“Mentre hi hagi persones, hi ha esperança.” Aquest és el lema de Càritas amb motiu de la campanya de Corpus Christi, el dia de la Caritat. Perquè és en cada Càritas parroquial, arxiprestal, diocesana o interdiocesana, en cadascun dels voluntaris, professionals i donants, que hi ha persones que atenen persones.

Les Càritas de Catalunya compten amb 11.132 persones voluntàries, 640 de contractades i un nombre ingent de socis, donants, benefactors i participants a través d'empreses i institucions. Sí, certament, mentre hi hagi persones, hi ha esperança.

Cada any, amb motiu de la solemnitat de Corpus Christi, les Càritas diocesanes presenten les memòries anuals. El dimarts 8 de juliol ho farà Càritas Catalunya i al novembre es presentarà el nou informe Foessa – Catalunya. Són dades que ens permeten copsar les principals necessitats de la població i veure com l'Església ajuda en el dia a dia a pal·liar-les, guarir-les i acompanyar-les.

De vegades costa tenir esperança en la humanitat. Prop de 200 cristians van ser brutalment assassinats a Nigèria la nit del 13 al 14 de juny. En els primers cinc mesos de l'any 2025, un total de 1.865 persones migrants han mort intentant arribar a les costes espanyoles segons l'organització Caminando Fronteras. Tot plegat quan alguns s'entesten a atiar el foc bèl·lic i a aixecar murs mentre enarboren la bandera de l'odi a l'altre.

En aquest món convuls, Jesús ens diu que no tinguem por ni ens tanquem en el nosaltres. En el dia de la Caritat, posem l'accent en l'esperança en una humanitat que, malgrat tots els malgrats, porta impresa al cor la virtut de la generositat.

.....

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià

(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana a les Xarxes

JORDI ARMADANS GIL

@Jordi_Armadans

17/06/2025

Polítòleg i periodista

Com diu la iraniana Sahar Delijani, el que necessiten els iranians és solidaritat, no guerra, bombes o invasió. I afegeix amb lucidesa: “Si la teva visió d’alliberament només arriba a través de la destrucció de vides innocents, aleshores no és la llibertat el que busques.”

JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

@ArzobispoSaiz

16/06/2025

Arquebisbe de Sevilla

Cloenda de l’Any Jubilar pel 20è aniversari de la creació de la diòcesi de Terrassa, al santuari de la Mare de Déu de la Salut, de Sabadell. Enhorabona! Que el Senyor continuï beneït amb fruits abundants aquesta estimada diòcesi i que la Mare continuï sent estel lluminós que n’il·lumini el camí

SILVIO JOSÉ BÁEZ

@silviojbaez

15/06/2025

Bisbe auxiliar de l’arxidiòcesi de Managua, Nicaragua

El meu record afectuós, la meva gratitud i la meva pregària per la senyora Violeta Chamorro. Dona íntegra, valenta i creient. Ara ja viu eternament en el cor de Déu, en qui va creure i a qui va estimar. El meu condol als seus fills i tota la seva família en aquest moment de dolor. Gràcies, senyora Violeta!

JOAN LAPORTA ESTRUCH

@JoanLaportaFCB

14/06/2025

President del FC Barcelona

En el marc del mil·lenari de la fundació del monestir de Montserrat i dels 125 anys de la creació del Barça, la Marxa Culer simbolitza l’agermanament de dues institucions compromeses amb el país

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

CURSETS DE CRISTIANDAT I LA SALUTACIÓ: “ULTREIA!”

“Ultreia” és una paraula llatina que significa “endavant!” o “ànims!” i indica, en definitiva, moviment cap a l’esperança des de la fe. A més d’haver-se consolidat històricament com la salutació i el comiat que utilitzen els membres dels Curssets de Cristiandat, dona nom a les trobades d’aquest moviment que periòdicament reuneixen persones que volen compartir experiències de fe, pregària i comunitat.

El cursillista Sergi Morales va dir el 18 de juny, en una entrevista al programa *Sense distància*, que dir “Ultreia” és desitjar “coratge per

seguir el camí de la vida i de la fe”. També va recordar que tothom pot participar lliurement en aquestes reunions. “Malgrat els nostres dubtes i les nostres pors, ens hem de fiar i obrir horitzons coneixent els fonaments de la fe de manera compartida amb altres laics i laiques que coneixen Jesús i el volen transmetre des d’una esperança que és universal”, va assegurar. La Casa Santa Helena de Solius (diòcesi de Girona) acollia el 21 de juny una nova Ultreia, amb el lema “L’esperança no defrauda”.

Zoom **MACIÀ GRAU**

Agustí Codinach

Segons dades de Caminando Fronteras, només entre gener i maig de 2025 han mort 1.865 persones intentant arribar a Espanya. Per recordar tots els qui han perdut la vida al mar buscant un futur millor, el 17 de juny passat la Comunitat de Sant’Egidio de Barcelona va organitzar la pregària *Morir d’esperança* a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor. La celebració, que s’organitza anualment, va ser presidida pel bisbe Xabier Gómez, que va denunciar la indiferència davant el drama migratori: “El cristianisme no pot girar l’esquena al sofriment dels migrants. Ser cristià vol dir caminar amb ells, com a germans.”

L’efemèride **JOAN PALLARÈS-PERSONAT**

30 de juny del 1860

Es publica a la Santa Seu el primer número de *L’Osservatore Romano*

Mirada al món

Literatura en temps de pantalles

AGUSTÍ BORRELL
Vicari general de l'orde del
Carmel Descalç

L'omnipresència de les pantalles ha transformat profundament els nostres hàbits, i sovint porta a una disminució de la lectura. No obstant això, la literatura continua sent un mitjà essencial per comprendre els grans temes de la història, explorar les preocupacions humanes i connectar amb els valors que mouen el món. Cada cultura i llengua té en la seva literatura un reflex únic, i els escrits d'altres contextos lingüístics ens permeten entendre la diversitat de pensaments i enriquir la nostra visió del món.

Els clàssics de la literatura han estat, al llarg del temps, finestres que ens mostren els interessos més profunds de la humanitat, alho-

La literatura ens permet eixamplar la humanitat

ra que ens permeten entendre el passat, i fins i tot entendre'ns nosaltres mateixos. Paral·lelament, la literatura contemporània continua oferint una producció exuberant que reflexiona sobre les inquietuds actuals. Tanmateix, entre tanta abundància, és crucial discernir i valorar la qualitat.

El papa Francesc va destacar el paper fonamental de la literatura en la formació personal i espiritual. En una carta publicada el juliol del 2024, el Pontífex subratllava com la lectura de ficció i poesia enriqueix la humanitat de cada individu, especialment en la formació dels agents de pastoral. En paraules seves: "Una obra literària és un text viu

i sempre fructífer, capaç de parlar de nou de moltes maneres i produir una síntesi original amb cada lector que troba."

El Papa també remarcava que la literatura ens permet eixamplar la nostra humanitat, ja que llegir implica veure el món a través dels ulls dels altres. A més, denuncia el risc que el llenguatge eclesial pugui caure en fórmules autoreferencials i estàtiques, i assegura que la literatura ajuda a trencar aquests ídols i a donar llibertat a la Paraula.

En un món dominat per les pantalles, la lectura literària es presenta com una font insubstituïble per obrir la ment i el cor a la riquesa de l'experiència humana. ■

Punt de vista

El Projecte Raquel ajuda a guarir la ferida de l'avortament provocat

TERESA LAMARCA
Projecte Raquel

L'avortament provocat es presenta avui com la solució a tots els problemes que pot tenir una dona.

Però ben lluny de ser l'avortament una solució, la mare, en primer lloc, aviat es troba recurrent un camí de dolor i misèria, el que es coneix com la Síndrome Post Avortament o SPA. Més tard o més d'hora comença a sentir un buit immens, una profunda tristesa, remordiments, culpabilitat, depressió, la vida per a ella perd tot sentit i arriben els intents de suïcidi...

L'avortament fereix l'ànima de tots els que hi han intervingut i els

L'avortament fereix l'ànima de tots els que hi han intervingut

que estan a prop: el pare, els avis, els sanitaris, la mateixa societat queda ferida, perquè, com diu santa Teresa de Calcuta, "l'avortament és el principal enemic de la pau" perquè engendra molta violència.

El Projecte Raquel s'apropa al qui ho necessita, especialment la mare, per procurar guarir aquesta ferida profunda, ajudant-la a perdonar i a perdonar-se, a trobar la misericòrdia de Déu per a retrobar l'esperança i la pau.

Aquest Projecte combina el que és espiritual i psicològic per oferir un camí de guarició, reconciliació i espe-

rança a qui l'ha perdut, ja sigui creient o no, jove o gran, home o dona, d'una manera individualitzada, confidencial i gratuïta.

En el Projecte Raquel intentem ajudar de manera eficaç aquestes persones, escoltant-les amb amor i respecte i sense judicar. Procurem apropar-los a la misericòrdia del Senyor, que per damunt de tot estima cadascú i vol perdonar i que retrobin la pau i l'alegria.

Elles també retroben en el Senyor els fills que han perdut, recuperant així l'esperança, com ens deia sant Joan Pau II. ■

Correspon al Bisbe de Roma la missió de ser, amb l'ajuda de Déu, un pastor capaç de protegir el ric patrimoni de la fe cristiana

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

Aquest diumenge, en què em trobo al santuari de Lourdes acompanyant la peregrinació diocesana organitzada per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, coincideix amb la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau. Encara ressonen en el nostre cor moltes de les paraules del papa Francesc quan comencem a conèixer el seu successor, el papa Lleó XIV. S'escau també avui el "dia del Papa", en què a l'Església universal es fa la col·lecta de l'òbol de sant Pere; una col·lecta per sostenir la missió del Sant Pare arreu del món.

El Sant Pare, com diu un dels seus títols, és el "*servus servorum Dei*", el servidor dels servents de Déu. Ell és, sobretot, un servidor cridat a dur a terme una missió que sant Agustí va qualificar com un "*officium amoris*", és a dir, una labor inspirada en la caritat i en el servei. Un servei d'amor que entrega la vida per mantenir viva la comunió al si de l'Església. Un amor que prové de Déu, que s'ha

El successor de sant Pere

anticipat a estimar-nos.

I, també, com a deixeble de sant Agustí, el Papa ens deia: "Amb vosaltres soc cristià, per a vosaltres soc bisbe." El Sant Pare, en la missa d'inici del seu pontificat, es presentava com un germà que vol caminar amb nosaltres pel camí de l'amor a Déu i als germans; un Déu que ens vol a tots units en una gran família.

El papa Lleó XIV, en l'esmentada celebració d'inici de pontificat, recordava com correspon al Bisbe de Roma la missió de ser, amb l'ajuda de Déu, un pastor capaç de protegir, perquè no es perdi, el ric patrimoni de la fe cristiana. Un pastor capaç d'estar atent als signes dels temps, i afrontar-ne els interrogants i els desafiaments. És en aquest context que va escollir el nom de Lleó, pensant en el papa Lleó XIII que, amb l'encíclica *Rerum novarum*, va afrontar la qüestió social en el context de la primera gran revolució industrial. Ara voldria oferir al món el patrimoni de la Doctrina Social de l'Església per respondre als reptes sobre la humanitat d'una nova revolució industrial marcada per la intel·ligència artificial.

El Papa desitja una Església que

sigui llevat en la massa, sal de la terra i llum del món, que estimi com va estimar Jesús. Un desig que el Papa expressava així: "Una Església unida, signe d'unitat i de comunió, que esdevé un ferment per a un món reconciliat."

Així doncs, mirant cap a la realitat del món d'avui, el Papa ha volgut mantenir el lema que va escollir quan fou nomenat bisbe, un text de sant Agustí: "*In illo uno unum*" (en l'únic Crist nosaltres som u). Jesús pregava al Pare per nosaltres perquè tots fóssim u (cf. Jn 17,21). Units a Crist, podem arribar a viure units entre nosaltres, ja que d'Ell rebem l'Esperit Sant que fa possible la comunió.

Benvolguts germans i germanes, en aquest dia que celebrem la memòria dels dos apòstols màrtirs de Crist, considerats les dues columnes de l'Església, us demano que pregunem pel nou Papa. Recordem que ell es va presentar al balcó de Sant Pere del Vaticà, davant de tot el món, amb les paraules de Crist ressuscitat: "La pau sigui amb vosaltres." Cal que meditem el sentit profund d'aquestes paraules, esforcem-nos a ser un ferment de pau i de concòrdia allí on siguem! ■

Fem un recorregut per aquests espais de bellesa i recolliment

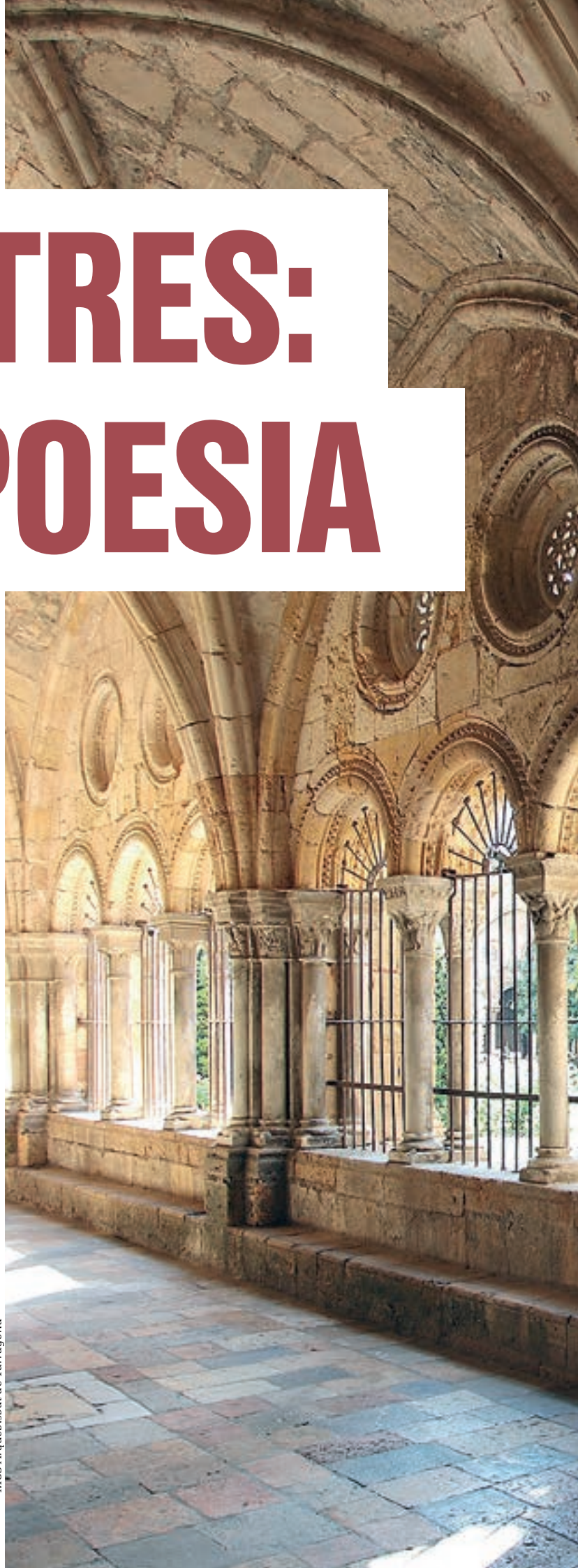
CLAUSTRES: PAU I POESIA

CARME ESCALES

S'escau la calma, la solitud volguda, benefactora, la serenor guanyada, el do de l'equilibri." Així ho diu un dels poemes del vigatà Anton Carrera, l'home que va interpretar en clau poètica els setanta-dos capitells del claustre romànic de Santa Maria de l'Estany, al municipi de l'Estany, al Moianès.

Un per un, amb les fotografies de Miquel i Xevi Valls i en les *tankes* (forma poètica japonesa amb versos concentrats en cinc línies) de Carrera, llegim el missatge, l'expressió de la pedra recollida en aquest poemari publicat per Témenos edicions i batejat com a *ReceR*. És la paraula que millor defineix el claustre, en la forma i en el fons. És el mot que comença i acaba de la mateixa manera, metàfora del camí que fem en un claustre, anar i venir en un sempre tornar a començar. Però també *receR* és l'acollida, l'aixopluc i el refugi que hi trobem. Caminant sobre els quatre angles, podem fer un passeig infinit, convidats per la serenor que es respira en aquests espais tan especials.

"Potser ningú no s'ha dedicat a estudiar així un claustre, des de la literatura", diu Florenci Crivillé. Gran lector de poesia, amic de poetes, va ser gràcies a ell que el poemari inspirat en els capitells del claustre de Santa Maria de l'Estany ha arribat a la gent. Hi va creure des que l'Anton Carrera li va deixar llegir una còpia mecanografiada d'aquesta joia poètica sobre la joia sacramental del claustre

MCS Arquebisbat de Tarragona

Claustre de la catedral de Tarragona.

de l'Estany. Crivillé no va parar fins a trobar editor per publicar-ho. *ReceR* és una guia en versos d'aquesta meravella de claustre de l'Estany, però, al mateix temps, és un convit a llegir en els claustres tot allò que la pedra ens diu, la pedra, les bigues de fusta del sostre —com en el cas del de l'Estany—, l'austeritat, la llum, el jardí central, les portes de les estances a les quals condueix el camí pel claustre.

Des de finals del segle XIX, Santa Maria de l'Estany és església parroquial del bisbat de Vic. Aquest monestir que atresora un dels claustres romànics més referenciats a Catalunya per la seva originalitat i la seva abundant recreació del missatge de les escriptures en els seus capitells, va ser fundat l'any 1080. Primer va pertànyer a un monestir de canonges agustinians i avui és Bé Cultural d'Interès Nacional.

ENTRAR O SORTIR AL CLAUSTRE?

Tal com s'explica al web del monestir de Santa Maria de l'Estany, el mot "claustre" procedeix del llatí "*clausum*", que vol dir "tancat". En sentit genèric, designa el clos o clausura d'on no han de sortir els clergues regulars, dedicats a la vida contemplativa i separats del món ordinari. Però en sentit més concret, el claustre és el pati al voltant del qual

s'organitzen les edificacions d'un monestir, o d'una canònica, com en l'Estany. El claustre és, sobretot, un nexa d'unió entre les diferents edificacions que se situen al seu voltant.

A una mitja hora en cotxe de l'Estany, un altre claustre, el de Santa Maria de Lluçà, ens permet tornar als versos després d'haver tastat els del primer "recre". Confirmem que els claustres són espais que evocuen poesia. La senzillesa de la seva bellesa ens la fa respirar. Les petites dimensions d'aquest claustre tan autèntic de Lluçà no fan gens petita la sensació de benestar que trobem en aquesta composició de divuit arcs sobre vint-i-dues columnes.

"Quan hi havia monjos i monges en aquests monestirs, quantes vegades havien recorregut el claustre, xerrant", diu Florenci Crivillé. Amb aquest veí de Ripoll, museògraf que durant anys va ser conservador del Museu Etnogràfic de Ripoll, i un dels fundadors del Centre d'Estudis Comarcals del Ripollès, ens aturem en un altre claustre emblemàtic de Catalunya, el del monestir de Santa Maria de Ripoll.

El seu doble pis de columnes en multiplica la poesia, i alça i captiva més la nostra contemplació. Dues alçades també les trobem en altres claustres com els del monestir de Sant Cugat, al de l'església de la Puríssima Concepció i Assumpció de

Nostra Senyora, a l'Eixample barceloní, i al de Santa Anna, al bell mig de Barcelona. Són tots oasis de calma que desperten l'espiritualitat sense fer cap esforç.

CLAUSTRES CATEDRALICIS

L'espectacularitat del claustre gòtic de la Seu Vella de Lleida i la rica escultòrica del claustre romànic de la catedral de Girona haurien de figurar en totes les guies i propostes de visita d'aquestes capitals. Caminar per ells esdevé guaridor.

Si ho fem al claustre de la catedral de Barcelona, l'atmosfera de recolliment en aquesta estructura arquitectònica de passes inacabables conviu amb les capelles dedicades a sants i santes que vetllen per les ànimes de fe. La botiga de la catedral, amb les seves estampes, rosaris, llibres, medalles i moltes més formes per a la devoció i el petit estanc del jardí central, hàbitat de les oques més cèlebres de Barcelona, atorguen a aquest claustre una singularitat riquíssima.

A Tarragona, tornem a recuperar la tranquil·litat que caracteritza els claustres i ens meravellem de la majestuositat del de la seva catedral. "És, segurament, un dels claustres més grans d'Europa, en el conjunt de la cristiandat europea", afirma el delegat de Cultura de l'arquebisbat de Tarragona, i director del Museu Diocesà de Tarragona, Andreu Muñoz. Doctor en Arqueologia Clàssica i investigador adscrit a l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, l'Andreu Muñoz és el nostre guia en la visita al claustre de la catedral de Tarragona. Comença per deixar clar que és un claustre amb moltes singularitats. "Està format a partir de les restes de l'antiga plaça del temple d'August. La meitat del claustre utilitza murs de més de deu metres d'alçada per bastir-se", descriu. A banda, hi trobem "277 capitells marbrats, que aprofiten els marbres de Carrara de l'antic recinte de culte", explica. Tot això, i les seves grans dimensions, el fan un dels claustres més singulars d'Europa. "És proporcional a la gran construcció de la catedral de Tarragona, d'estil romànic, amb 104 metres de longitud, en una Tarragona metropolitana, a l'època, de 400 metres de llargada. És un tros de monument extraordinari, amb 2.000 anys d'història."

Detall dels capitells del claustre de Santa Maria de l'Estany.

La seva construcció, com totes les dels claustres —apunta Muñoz— “ja es va fer com un espai de bellesa i recolliment”. I, donat que som amb un especialista a llegir la història en les pedres, amb ell aprofundim en l'arquitectura claustral.

EL RECORD DE LA “DOMUS” ROMANA

“El claustre —ens diu— s’inspira en una casa romana, la *domus*, que n’és l’antecedent. Les dependències de la casa són al voltant d’un espai amb un gran atri. Al voltant del claustre es modulen les estances per habitar monjos, monges o, en el cas del claustre de catedral de Tarragona, ni monges ni monjos, sinó canonges que vivien en règim comunitari sota l’orde de sant Agustí.”

Monjos o canonges organitzen les seves dependències, el refetor, el dormitori, l’escola monàstica i el celler al voltant del claustre, per tant, aquest connecta a través dels seus passadissos aquests espais estructurats de forma independent.

I al claustre roman la funció primordial de poder passejar-hi, llegir o resar. És un espai de contemplació. “La mateixa d’avui —precisa Andreu Muñoz—, quan hi entrem, el silenci crida al recolliment. Quan hi soc, sento una connexió directa amb l’arquitectura i amb la natura, i em fa pensar en el porticat de la casa romana.”

Els claustres, afegeix, “són espais isolats hermètics, que et donen molta pau. Faciliten la connexió amb una espiritualitat, en el creient de forma més directa, i en l’agnòstic o ateu, amb un sentit de transcendència, però el magnetisme hi és per a tothom”.

L’Andreu també treu a col·lació el concepte d’*hortus conclusus*, que fa referència al pati o jardí interior, el jardí tancat dels convents i monestirs. Aquest tenia, i té encara, en algun cas, una funció importantíssima: el conreu de plantes medicinals i arbres fruiters. De fet, Muñoz, que també és el director del Museu Bíblic Tarraconense i de l’Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, descriu molt bé allò que representava també el jardí intern dels claustres: “El paradís amb els quatre rius del paradís i els quatre punts cardinals. Moltes vegades s’articulen en quatre

espais, que fan camí cap a una font al mig del pati.”

L’EDÈN I LA SANTA JERUSALEM

I, encara amb més profunditat, Muñoz remarca que “moltes vegades es viu el pati del claustre com a Edèn que ens portarà a l’interior de l’església, com si el claustre fos la terra i l’interior del temple, la prefiguració de la santa Jerusalem, que és el cel. La Jerusalem celestial, la representació de l’església del cel i, el jardí de l’Edèn, la prefiguració del món terrenal”. I s’explica: “Com a persones, hem nascut en el món terrenal, el món que Déu ens ha donat. Quan passem del claustre a l’església, els misteris que celebrem ens connecten amb Déu i amb el món no terrenal.”

Amb la ment encara sobre aquestes reflexions que abracen terra i cel,

ANDREU MUÑOZ
“Faciliten la connexió amb una espiritualitat, en el creient de forma més directa, i en l’agnòstic o ateu, amb un sentit de transcendència”

BERNAT FOLCRÀ
“L’ànima del monjo es va forjant pel claustre del monestir, fins a convertir-se en un claustre interior”

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

Monestir de Poblet.

Claustre del monestir de Poblet.

Carme Escalés

Claustre del monestir de Ripoll.

fem camí cap a la ruta del Cister, perquè els monestirs de Vallbona de les Monges, Santes Creus i Poblet custodien claustres dignes de passejades eternes.

El monjo de Poblet Bernat Folcrà també connecta el claustre amb Jerusalem. “El pare Agustí Altisent, que va ser l'historiador del monestir, ho va assenyalar en el seu llibre *Història de Poblet*. Efectivament, les pedres blanques són contínuament inundades de la llum del Mediterrani, adoptant aquell daurat que ha fet que Jerusalem sigui coneguda com a ciutat d'or. El paral·lelisme continua, perquè el claustre és un lloc de pau, que és el que significa en hebreu la paraula *Jerusalem* (ciutat de la pau=*shalom*).” Per tant —diu Folcrà— “per a mi, el claustre de Poblet és la meua Terra Santa, la meua petita Jerusalem, on els monjos som cridats a viure amb la pau. El claustre és el cor del monestir, les seves quatre ales tancades formen un espai buit, ple de bellesa, de llum i de vida. Ens recorda que el nostre interior ha de ser també un espai buit, lliure del nostre propi ego, perquè la presència de Déu i dels germans hi pugui habitar”.

Amb el temps —afegeix—, “l'ànima del monjo es va forjant pel claustre del monestir, fins a convertir-se en un claustre interior. També, els quatre costats del claustre de Poblet expressen un camí de vida i de formació integral, on el cos, l'esperit, l'ànima i la vida comunitària es troben estretament implicats. La primera ala conté la cuina i el refector, que es refereixen a la corporalitat de la vida del monjo. A la segona, hi ha la Biblioteca i la sala Capitular, on vivim la dimensió anímica i de reflexió, és a dir, la de l'estudi de la teologia, la Bíblia i els pares de l'Església. A la tercera, trobem l'ala espiritual, que s'anomena així perquè hi ha l'Església, el lloc on preguem set vegades al dia i celebrem l'Eucaristia, on la nostra fe creix, gràcies a la trobada fidel i puntual amb Déu i amb els germans. Finalment, el claustre no podria ser complet sense la dimensió social, que es troba en l'ala de l'edifici on hi ha la porteria i l'hostatgeria, els llocs on els monjos podem donar testimoni de la nostra vida i fer-la atractiva a un món que té set de Déu i necessitat dels nostres valors”.

LUCIA MONTOBBIO
CAMPA
Periodista

En un món encara ple de conflictes i divisions, la imatge d'aquest nen abraçat al lleó ens convida a creure que la convivència, la pau i l'harmonia són possibles

Un nen que abraça un lleó

Durant els anys d'escola, cada dimecres a la tarda, anava a visitar una tieta àvia. Vivia a Rambla Catalunya, a prop del nostre col·legi. Nosaltres sortíem de classe i la mare ens portava a visitar la Victòria. Que va viure fins als cent vuit anys!

Ens rebia amb un bon berenar de galetes i llet ben dolça, amb sucre o cacau. Amb les germanes, jugàvem a jocs que ella conservava i que eren antics. Un bingo i un petit mercat de fusta on fèiem veure que érem clientes i dependents que feien comandes. També hi havia contes que il·lustraven paràboles i miracles. Així i tot, el que més m'entretenia era mirar el tapís enorme que hi havia penjat a la paret del menjador. L'havien pintat la Victòria i la seva germana.

Al tapís es podia veure un nen —de llavors la nostra edat—, i darrere seu, una colla d'animals: un lleó, una pantera, un xai, un llop, una vaca. El nen s'abraçava al lleó i guiava per un camí tota aquesta bandada d'animals ben dispars i en aparença enemics. M'agradava. Podia imaginar-me les mil i una històries sobre aquest infant. D'alguna manera, volia

unir-me a les seves aventures.

Amb el temps, vaig entendre que aquell tapís no era només una peça decorativa, sinó una finestra a un missatge d'esperança. Es tractava d'una representació del passatge bíblic d'Isaïes 11,6-9 que diu: “El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit; menjaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà. La vaca i l'ossa pasturaran juntes, jauran plegades les seves cries. El lleó menjarà palla com el bou, l'infant de llet jugarà vora el cau de l'escurçó, el nen ficarà la mà a l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la muntanya santa, perquè el país serà ple del coneixement del Senyor, com l'aigua cobreix la conca del mar.”

Aquell tapís era ple de significat. La Victòria va viure en tres segles diferents: XIX, XX, XXI. Així, va conèixer i viure guerres i temps de pau. Avui, en un món encara ple de conflictes i divisions, la imatge d'aquest nen abraçat al lleó ens convida a creure que la convivència, la pau i l'harmonia són possibles. Tal com deia Isaïes, quan el coneixement del Senyor ompli el país. ■

V

Aquesta setmana recollim que el **papa Lleó** estiuejarà a **Castel Gandolfo**, ens fem ressò de les **memòries** de les diferents **Càritas** diocesanes corresponents al **2024** i informem sobre la VI Jornada diocesana d'**Urgell**

Més de 15.000 persones
han participat en
els nostres
espais comuns

Càritat
Diocesana de Barcelona

Els responsables de Càritat Barcelona, encapçalats pel seu president, el cardenal Joan Josep Omella, després de la roda de premsa de presentació de la memòria 2024, el dijous 19 de juny.

El Papa descansarà a les Vil·les Pontifícies fins al 20 de juliol

Lleó XIV recupera la tradició d'estiuejar a Castel Gandolfo

ANGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Quan es va programar el Jubileu, amb bon criteri, es va pensar a deixar lliure el mes de juliol d'esdeveniments jubilaris perquè la calor a la Ciutat Eterna és difícilment suportable en aquestes dates; sobretot a la Via della Conciliazione i a la plaça de Sant Pere on gairebé no hi ha ombra fins ben entrada la tarda. Allà, la temperatura és fins i tot més elevada que la que marquen els termòmetres perquè el terra de pedra absorbeix la calor de la jornada i la retorna. Per això, després del Jubileu dels bisbes

Les audiències generals dels dimecres sempre s'han suspès al juliol i l'únic compromís a l'agenda per al Pontífex és el res de l'Àngelus dels diumenges

a finals de juny, l'esdeveniment jubilar següent serà el Jubileu dels joves a partir del 30 de juliol vinent.

A més, quan es va programar el Jubileu, es va fer amb el papa Francesc el qual, tot i que no estiuejava fora del Vaticà, sí que reduïa considerablement al juliol els seus compromisos públics i aprofitava l'agenda menys intensa per preparar el curs. Les audiències generals dels dimecres sempre s'han suspès al juliol i l'únic compromís a l'agenda per al Pontífex era el res de l'Àngelus dels diumenges.

I aquest esquema d'esdeveniments es mantindrà aquest estiu amb el papa Lleó XIV, però amb una diferència notable i és que el Pontífex ha decidit tornar a Castel Gandolfo durant el mes de juliol. La seva visita del mes de maig passat a les Vil·les Pontifícies en aquesta localitat a 25 quilòmetres de Roma havia despertat les esperances dels habitants d'aquesta zona de recuperar la presència estiuenca del Papa, amb tot el que això comporta, i també a nivell econòmic. De fet, quan Francesc va prendre la decisió de no gaudir de les Vil·les Pontifícies hi va haver un gran enuig a Castel Gandolfo per com l'absència del Papa repercutiria en l'economia local, que feia "el seu agost"

© Vatican Media

cada estiu. Finalment, després d'una llarga espera, aquestes esperances de Castel Gandolfo es faran realitat a partir del 6 de juliol a la tarda. Aquell dia Lleó XIV es traslladarà a les Vil·les Pontifícies per descansar-hi fins al 20 de juliol.

El complex abasta una superfície de 55 hectàrees i inclou el Palau Apostòlic, Vil·la Barberini i Vil·la Cybo, amb els seus jardins respectius. Des del 2016, el Palau Apostòlic en la seva totalitat s'havia transformat en museu per decisió del papa Francesc per, d'alguna manera, pal·liar "el disgust" dels habitants del poble.

D'aquesta forma, segons indiquen

Des del 2016, el
Palau Apostòlic en
la seva totalitat
s'havia transformat
en museu per
decisió del papa
Francesc

Lleó XIV saluda durant un dels recorreguts en papamòbil.

molts mitjans italians, és possible que Lleó XIV en realitat pernocti a Vil·la Barberini per mantenir obert al públic el Palau Apostòlic. En aquestes darreres setmanes s'haurien enllestit les tasques per condicionar una part d'aquesta Vil·la, adquirida pel cardenal Maffeo Barberini el 1623 i qui després esdevindrà el papa Urbà VIII.

Aquesta Vil·la Barberini era emprada en el passat recent per diferents funcionaris vaticans mentre el Pontífex s'allotjava al Palau Apostòlic. Per rebre en els propers dies el papa Prevost fins i tot s'hauria posat a punt la piscina que va demanar construir-hi el papa Joan Pau II, el qual anomenava

afectuosament Castel Gandolfo amb el sobrenom d'"el Vaticà 2".

Lleó XIV reprendrà aquesta tradició de les vacances a Castel Gandolfo que va quedar interrompuda fa dotze anys. Durant la seva estada a les Vil·les Pontificies, el Papa celebrarà el diumenge 13 de juliol la missa a la parròquia pontificia de Sant Tomàs de Villanueva a Castel Gandolfo. I a les dotze del migdia dirigirà el res de l'Àngelus des de la plaça de la Llibertat, davant del Palau Apostòlic. El diumenge següent, 20 juliol, presidirà la missa a la catedral d'Albano, que és un altre dels municipis propers a Roma que formen part dels anomenats

Castelli Romani i que envolten el llac d'Albano. Cap a les dotze del migdia, haurà tornat a Castel Gandolfo per dirigir el res de l'Àngelus des de la plaça de la Llibertat. Aquella mateixa tarda, tornarà al Vaticà i reprendrà l'activitat normal amb l'audiència general del dimecres 30 de juliol.

El Papa tornarà a Castel Gandolfo a l'agost. Per la solemnitat de l'Assumpció del 15 d'agost, Lleó XIV presidirà novament la missa a la parròquia pontificia de Sant Tomàs de Villanueva i dirigirà l'Àngelus també a la plaça de la Llibertat. Diumenge 17 d'agost resarà l'Àngelus des del mateix lloc a Castel Gandolfo. ■

Presentació de la memòria 2024 de Càritas diocesana de Barcelona

La irregularitat administrativa agreuja l'exclusió social

Agustí Codinach

La roda de premsa de Càritas Barcelona va ser protagonitzada pel cardenal Joan Josep Omella, Eduard Sala i Miriam Feu.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

La presentació de la memòria de Càritas diocesana de Barcelona, el dijous 19 de juny, solemnitat de Corpus Christi, va posar el focus en una xifra rècord: el 56% de les persones ateses durant el 2024 es trobaven en situació administrativa irregular, persones mi-

grants procedents sobretot de països llatinoamericans i també del Marroc. El 2024 Càritas Barcelona va acompanyar 33.829 llars, on viuen 79.083 persones. El 48% de les llars ateses el 2024 ho van ser per primera vegada.

Càritas Barcelona va posar l'accent en com aquest fet, la irregularitat administrativa, empitjora tots els indicadors. Així, en relació amb les dificultats per accedir a un habitatge, 9 de cada 10 d'aquestes persones no tenen un espai adequat on viure. "La

irregularitat impacta en tots els àmbits de la vida", va denunciar Miriam Feu, responsable d'Anàlisi Social i de l'Observatori de la Realitat Social de Càritas Barcelona. "La impossibilitat de treballar amb un contracte obliga aquestes persones a sobreviure amb feines dins el mercat informal, sense estabilitat i amb unes condicions molt dures. A més, impedeix que puguin accedir a un pis amb contracte de lloguer, les aboca a viure en habitacions, patir tota mena d'abusos de

poder i no tenir més alternativa que acabar vivint al carrer.”

El director de Càritas diocesana de Barcelona, Eduard Sala, va apuntar que les persones en situació administrativa irregular reben un doble càstig, ja que no només pateixen una situació d'exclusió social més intensa, sinó que són la principal diana dels discursos d'odi. "Això no va dels uns contra els altres, sinó d'un estat del benestar que fa aigües i que en lloc de

garantir drets als que més ho necessiten, els enfronta", va remarcar Eduard Sala, que va ser molt contundent a l'hora de denunciar els ajuntaments que no compleixen amb la llei de l'empadronament.

De fet, Càritas forma part de la Xarxa d'Entitats del Padró, que, amb el lema "Padró és obligació", demana que es respecti la normativa. El Pacte Padró, que exigeix empadronar tothom en un termini de tres mesos, i crear una comissió de seguiment dels

acords amb partits i entitats, es va formalitzar en un acte al Parlament de Catalunya el dimecres 18 de juny. "No empadronar és frau de llei", va dir Eduard Sala durant la roda de premsa de presentació de la memòria 2024. Càritas també impulsa altres iniciatives de protecció social com la llei per fer front al sensellarisme o bé, a nivell espanyol, la Iniciativa Legislativa Popular per a la regularització extraordinària de migrants. "La pota ranca del sistema són les prestacions socials", va reconèixer Eduard Sala.

El director de l'entitat va exposar que Càritas Barcelona l'any 2024 va tramitar 916 processos de regularització, un 11,4% més que l'any anterior. De fet, la Fundació Formació i Treball, adreçada a formar i inserir laboralment persones en risc d'exclusió social, "és l'entitat que ajuda a regularitzar més persones a tot l'Estat espanyol", va exposar Eduard Sala. Altres entitats vinculades a Càritas són la Fundació Habitatge Social, que a nivell de Catalunya gestiona un total de 458 habitatges, i CECAS, una institució nascuda al si de la Conferència Episcopal Tarraconense adreçada a la rehabilitació i reinserció de persones amb drogodependència.

Són entitats vinculades a Càritas, amb les quals es treballa de forma coordinada per construir una societat millor, sense deixar ningú als marges, perquè com va reivindicar Eduard Sala, cal impulsar comunitat, una ciutadania que també vulgui dir *cuidadonia*: "Hem obert el màxim d'espais diocesans perquè la gent teixi relacions." Així, més de 15.000 persones han ampliat la seva xarxa social i han

creat vincles amb la comunitat en set espais polivalents i espais relacionals de les Càritas parroquials, arxipresbiterals i diocesans.

Seguint el lema de la campanya de Corpus Christi d'enguany, "Mentre hi hagi persones, hi ha esperança", l'arquebisbe de Barcelona i president de Càritas Barcelona, així com el bisbe responsable de Càritas Catalunya, el cardenal Joan Josep Omella, va convidar a "tenir una mirada positiva davant de tot el que es fa, de tantes persones que treballen pels altres i per fer una vida millor. Això és font d'esperança". ■

EDUARD SALA

"La Fundació Formació i Treball és l'entitat que ajuda a regularitzar més persones a tot l'Estat espanyol"

Centre Odontològic
PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

 MEMÒRIA CÀRITAS

Les Càritas alerten de les situacions d'infrahabitatge, especialment entre famílies amb infants i joves

Inestabilitat habitacional i pobresa laboral

REDACCIÓ Barcelona

Les Càritas diocesanes de Lleida, Solsona i Urgell van presentar el 18 de juny la seva memòria d'activitats corresponent a l'any 2024 en un acte celebrat al pati de l'Institut d'Estudis Ilerdencs. La presentació va comptar amb la participació del bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez; el director de Càritas diocesana de Lleida, Rafael Allepuz; i el secretari general, Francesc López, així com representants de les altres dues diòcesis, la de Solsona i la d'Urgell.

Durant l'any 2024, les tres Càritas van atendre prop de 8.000 persones, arribant a més de 17.000 persones beneficiàries indirectes. La inversió global total va ser de 8.716.286 euros (més d'un 10% que el 2023). D'aquests, gairebé 4 milions es van destinar a programes d'acció social i 5 milions al treball protegit a través d'empreses d'inserció i fundacions laborals.

Un dels focus d'alerta és l'habitatge: "Ens trobem amb situacions d'infrahabitatge, especialment entre famílies amb infants i joves, que es veuen obligats a compartir espais amb persones que ja no són ni familiars directes", va explicar Francesc López. Aquesta realitat afecta greument la qualitat de vida i la salut emocional de les persones ateses.

CÀRITAS TARRAGONA

Càritas diocesana de Tarragona va acompanyar 9.818 persones durant el 2024, amb un total de 20.037 persones beneficiades. Les necessitats de

les persones que s'acosten a Càritas són molt diverses i cada vegada més complexes. Més enllà de cobrir necessitats bàsiques com són els aliments i la roba, moltes persones reclamen acompanyaments específics d'acollida, companyia, escolta i orientació, assessorament social, jurídic i laboral, atenció psicològica, capacitació, formació, xarxa social de suport... Les dificultats d'accés a un habitatge digne, la manca d'oportunitats per aconseguir una feina decent, la precarietat o la inseguretats jurídica són factors que tenen major impacte en les persones ateses a la diòcesi de Tarragona.

El 58% de les persones acompanyades viuen en situació d'inestabilitat habitacional i en un 47% de les llars ateses hi ha infants. En aquest sentit, Càritas va atorgar 296 ajudes econòmiques com a mesura d'emergència per protegir el dret a l'habitatge, i va oferir suport educacional a 296 infants i joves, xifra que suposa un 18% més que l'any passat.

CÀRITAS TERRASSA

En la presentació de la memòria, Càritas diocesana de Terrassa va denunciar l'increment del relloguer en condicions precàries com una de les problemàtiques més greus que afecten actualment les persones acompanyades per l'entitat al Vallès Occidental i Oriental.

Segons dades de la memòria, gairebé 1 de cada 3 persones ateses (31,9%) viuen en règim de relloguer, sovint sense contracte ni garanties legals, fet que genera inseguretats, tensions de convivència i vulneració de drets bàsics. Entre les situacions més habituals es denuncien restriccions d'ús de serveis

essencials com la cuina, la rentadora o el bany.

CÀRITAS GIRONA

Càritas diocesana de Girona va presentar la memòria el 28 de maig. El 2024 l'entitat va atendre 25.355 llars, una tasca que ha permès arribar fins a 53.040 per-

sones. Des de l'entitat van voler fer especial èmfasi en l'esforç que s'està duent a terme per integrar la salut emocional en tots els seus programes d'acció social.

Aquest reforç metodològic respon al fet que tres de cada quatre participants pateixen aïllament social, una xifra que ha impulsat l'entitat a adaptar-se i aplicar mesures per donar resposta a aquest problemàtica.

CÀRITAS VIC

De les dades rellevants recollides en la memòria del 2024 de Càritas Vic, cal destacar que es van atendre 4.411 persones, de les quals un 60% patien precarietat habitacional, un 40% es trobaven en situació administrativa irregular i un 18% vivien en condicions de precarietat laboral.

La presentació de la memòria va comptar amb la presència de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i president de Càritas Diocesana de Vic; Ramon Martínez, director de l'entitat; Josefina Pla, secretària general; i Joan

Gotsens, administrador.

Ramon Martínez va expressar la preocupació de Càritas "per la vulneració de drets bàsics i per la creixent exclusió residencial que pateixen cada vegada més persones, i que afecta en molts casos a la seva salut mental".

CÀRITAS SANT FELIU DELLOBREGAT

Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat va acompanyar el 2024 5.431 llars i més de 13.000 persones en situació de vulnerabilitat. Les dades evidencien una realitat marcada per la desigualtat i l'exclusió social, especialment en l'àmbit de l'habitatge i que afecta especialment les famílies amb infants.

Així, un 44% de les persones ateses no disposen d'un habitatge digne o viuen en condicions d'inseguretat residencial. El relloguer, sovint en condicions d'amuntegament i manca de privacitat, ha passat del 12% al 19% en només un any. Aquesta situació no és excepcional, sinó cada cop més gene-

ralitzada, i afecta especialment famílies amb infants i persones d'origen extracomunitari.

CÀRITAS TORTOSA

En un acte presidit pel bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, i amb l'assistència del director de Càritas diocesana, Didac Rodríguez, i el secretari general, Agustí Adell, es van donar a conèixer els aspectes més importants de l'activitat desenvolupada per aquesta institució al llarg de l'any passat.

En aquest any 2024, en els 27 projectes en marxa a nivell diocesà, es van atendre un total de 8.796 persones, de les quals 1.706 son infants i adults fins als 17 anys. S'acompanyen un total de 3.719 famílies en el conjunt de les 32 Càritas que treballen a la diòcesi.

En aquest any 2024 s'han continuat incrementant els recursos destinats a ajudes econòmiques directes. Concretament han estat 861.894 €, per 753.607 el 2023. Més de 108.000 euros d'increment, un 13% més. ■

Mons. Salvador Giménez, al centre, va presidir la roda de premsa conjunta de les Càritas de Lleida, Solsona i Urgell el 18 de juny.

Els actes més rellevants van ser la presentació de la memòria de Càritas Urgell i la missa d'acció de gràcies pel ministeri episcopal de Mons. Joan-Enric Vives

Més de 400 fidels participen en la VI Jornada Diocesana del bisbat d'Urgell

La catedral de la Seu d'Urgell es va omplir de fidels en la missa d'acció de gràcies a Mons. Joan-Enric Vives.

REDACCIÓ

Fotos: Bisbat d'Urgell

Sota el lema "Caminem amb esperança", inspirat en el Jubileu del 2025, el dissabte 14 de juny el bisbat d'Urgell va celebrar la VI Jornada Diocesana. La trobada va acollir més de 400 persones provinents d'arreu de la diòcesi, de diferents delegacions i grups parroquials, i va tenir dos actes centrals: la presentació de la memòria de 2024 de Càritas Urgell i la missa d'acció de gràcies pel ministeri episcopal de Mons. Joan-Enric Vives.

La Jornada va començar a primera hora del matí al Seminari Diocesà, on Càritas Urgell va oferir un esmorzar als participants i va presentar les xifres de la memòria de l'any 2024: es van atendre 977 llars i 2.262 beneficiaris; es van donar ajudes econòmiques

directes per valor de 225.729 €; 603 famílies van rebre ajudes econòmiques; es van disposar 3 pisos d'acollida per on van passar 6 famílies i 23 persones, i es van cobrir 117.339 € en despeses d'habitatge; es va donar suport i acompanyament a 772 menors.

LA DIÒCESI DONA LES GRÀCIES A MONS. JOAN-ENRIC VIVES

Després del pelegrinatge fins a la porta principal de la catedral de Santa Maria, la jornada va continuar amb la missa d'acció de gràcies pel ministeri episcopal del bisbe Joan-Enric Vives, en la qual també es va donar la benvinguda al bisbe Josep-Lluís Serrano, a l'inici del seu ministeri episcopal.

A l'eucaristia hi van participar un gran nombre d'autoritats de Catalunya i Andorra, encapçalades pel president del Parlament de Catalunya, Josep Rull; l'alcalde de la ciutat, Joan Barrera; la

ministra d'Afers Socials del Principat, Trini Marín; el diputat al Congrés espanyol, Amador Marqués; i el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Ramon Bassas. Abans d'iniciar la celebració, Mons. Joan-Enric Vives va expressar l'agraïment pel "camí compartit amb alegries intenses i també amb moments difícils", i va exhortar a ser una diòcesi confiada en el futur. Per la seva banda, Josep-Lluís Serrano va agrair el servei de Mons. Vives com a sembrador de l'Evangeli i va animar a "fer realitat aquella Església que prové de la tradició apostòlica de Sant Just per poder ser innovadors de l'Evangeli en el territori".

La VI Jornada Diocesana va finalitzar amb un dinar de germanor als jardins del Seminari Diocesà, amb l'animació d'una acordionista i el posterior cant de la Coral Ucraïnesa de Guissona a l'església del Seminari, on es va obsequiar Mons. Vives amb una icona en agraïment als seus desvetllaments per la comunitat. ■

Mons. Joan-Enric Vives va rebre una icona en agraïment a la seva tasca a la diòcesi.

🌐 SOLSONA

Trobada diocesana del Pla Pastoral

El dia 14 de juny va tenir lloc la trobada diocesana del Pla Pastoral presidida pel bisbe Francesc Conesa amb l'assistència d'unes cent cinquanta persones d'arreu de la diòcesi. El bisbe va oferir un resum de les avaluacions fetes per les parròquies i els consells en el qual va quedar reflectit que s'havien complert els objectius proposats en el pla d'evangelització del curs 24-25. També va presentar els objectius per al curs 25-26 amb totes les accions a realitzar.

🌐 SANT FELIU DE LLOBREGAT

Units som i fem més missió

La catedral-parròquia de Sant Llorenç va acollir el diumenge 15 de juny l'eucaristia d'enviament dels joves de la diòcesi que participaran el proper mes de juliol al Jubileu dels Joves a Roma. Una celebració que ha coincidit amb la Santíssima Trinitat i que ha estat molt participada i representativa de la diòcesi santfeliuena.

🌐 LLEIDA

Final de curs a l'IREL

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) va celebrar l'11 de juny l'Eucaristia de fi de curs, presidida pel bisbe Salvador Giménez. En finalitzar la celebració es van lliurar les orles de la 26ena promoció del Batxillerat i de la 23ena promoció del màster en Ciències Religioses. També es va aprofitar per agrair a Mn. Manel Mercadé el servei prestat com a director de l'IREL i, davant l'imminent relleu de Mons. Salvador com a bisbe de Lleida el 19 de juliol, per agrair-li el suport i la proximitat que ha mostrat amb l'IREL.

🌐 VIC

56è Pelegrinatge a Lourdes

Les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes dels bisbats de Vic i Solsona van celebrar del 7 a l'11 de juny el 56è Pelegrinatge a Lourdes acompanyant persones grans, i persones amb discapacitat o amb manca de salut. En total varen ser 475 persones entre tots dos bisbats.

🌐 TERRASSA

Convivència d'estiu dels seminaristes de Terrassa

Entre els dies 17 i 20 de juny va tenir lloc la convivència d'estiu dels seminaristes de Terrassa. Enguany van retornar a la casa de colònies de Betlan, a la Vall d'Aran. Els va acompanyar alguns dies el bisbe Salvador Cristau. El 18 de juny van peregrinar al santuari de la Mare de Déu de Lourdes a França. Els altres dies van fer excursions i visites culturals, a més de moments de fraternitat i de preparació de la propera peregrinació de joves amb motiu del Jubileu dels Joves a Roma.

🌐 TORTOSA

Jornada parroquial de les comunitats grecocatòliques

El dissabte 24 de maig va tenir lloc a l'ermita de la Mare de Déu de la Misericòrdia a Vinaròs una significativa jornada parroquial de les comunitats grecocatòliques de la regió. La trobada va reunir fidels de les comunitats de Vinaròs i Benicarló (diòcesi de Tortosa), Torreblanca i Castelló (diòcesi de Sogorb-Castelló) en un ambient fraterno i espiritual.

🌐 URGELL

Aplec de Sant Antoni de l'Aldosa de Canillo (Principat d'Andorra)

L'Aplec de Sant Antoni de Pàdua va reunir el divendres 13 de juny una seixantena dels veïns de la contrada de l'Aldosa de Canillo, en una celebració eucarística presidida pel rector de Canillo, Mn. Ramon Rossell, i a la qual van assistir les autoritats locals del Principat d'Andorra.

🌐 GIRONA

Més de 600 persones celebren el Jubileu a Castelló d'Empúries

Castelló d'Empúries va acollir, el diumenge 15 de juny, la Gran Festa de l'Esperança, una trobada conjunta dels dos arxiprestats de l'Alt Empordà per celebrar l'Any Jubilar. Més de 600 persones provinents de les parròquies altempordaneses van participar en una jornada marcada per la pregària, la comunió i la reflexió.

🌐 TARRAGONA

Jornada de formació sobre Primer Anunci a Tarragona

Una vuitantena de persones van participar, el dia 14 de juny, en la jornada de reflexió i formació sobre el Primer Anunci organitzada per la Delegació diocesana per al laic i la família i la Vicaria per a la pastoral, que va tenir lloc al Seminari. Casa de Cultura de Tarragona.

DAVID GARCIA GIMENO

Director FEP Mare de Déu
de la Salut

AULA EDUCATIVA

Contra tot i contra tots, l'escola, un oasi per als nostres alumnes

Els docents fan una gran feina promovent valors com la tolerància i la solidaritat

Acabem un altre curs escolar, moment de reflexionar i valorar com cada any com ha anat.

Aquestes últimes setmanes reflexionava amb un bon amic amb qui parlo habitualment, i em deia que l'escola avui dia és un oasi d'aprenentatge, de transmissió de valors de l'humanisme cristià i de seguretat emocional per als nens i nenes que han de ser els ciutadans del futur.

I és així, sents les notícies i fa por, l'escola lluita contra tot i contra tots.

L'escola s'ha convertit en un espai de seguretat de tot tipus (contra danes, apagades...) i emocional, una zona de confort on els estudiants no només adquireixen coneixements, sinó on troben un entorn protector

emocionalment als estímuls externs i estimulants en el seu desenvolupament integral.

En aquest oasi educatiu, els alumnes tenen l'oportunitat d'explorar noves idees, descobrir reptes i sobretot sentir-se acompanyats en el seu creixement personal i acadèmic.

L'escola crea una atmosfera de seguretat emocional i psicològica als alumnes. Els docents fan una gran feina actualment no només de transmissió de coneixements, sinó d'orientadors emocionals, o promovent valors com la tolerància i la solidaritat, fonamentals per al benestar de tota la comunitat educativa.

A més, les escoles ofereixen una estructura estable que ajuda els joves a desenvolupar habilitats d'organit-

zació, responsabilitat i autonomia. Aquesta seguretat estructural els permet enfrontar-se als reptes de la vida quotidiana amb més confiança. En un context on les preocupacions externes poden afectar la seva pau mental, l'escola es converteix en un refugi on es poden concentrar en el creixement intel·lectual i emocional sense distraccions externes.

Així, el col·legi no només compleix una funció acadèmica, sinó que és un espai de protecció, on els estudiants se senten recolzats per la comunitat educativa. En definitiva, un veritable oasi on l'aprenentatge i la seguretat emocional es donen la mà.

Bones i merescudes vacances, descansu, descansu i gaudiu i gaudim de la família. Fins al curs vinent! ■

SALUD PORRAS

Directora del Departament de
Psicologia de la Universitat Abat
Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

Pla de Salut Mental 25-27: oportunitat o miratge?

Cal afavorir entorns sans no digitalitzats on aprendre
a relacionar-nos i vincular-nos

El Consell Interterritorial del Sistema Nacional de Salut ha aprovat el nou Pla d'Acció de Salut Mental, en un intent per pal·liar l'increment alarmant de problemes de salut mental en totes les etapes del cicle vital i estrats socials.

Sobre el paper és un bon esquema, però és un repte titànic per a les autoritats sanitàries aconseguir que no es quedi en un miratge inassolible. Respecte dels recursos humans en salut mental, la realitat s'imposa: a Espanya hi ha un psicòleg públic per a cada 100.000 habitants; és més probable guanyar en un joc d'atzar que aconseguir atenció psicològica.

Sembla que els problemes de salut mental han esdevingut un gran paraigua on tenen cabuda gairebé totes les realitats; actualment hi ha una tendència a ajustar a un diagnòstic situacions de patiment. Pa-

tir esdevé una malaltia a guarir, que ha de desaparèixer. En canvi, des de la perspectiva cristiana de la vida, el patiment té un sentit, del qual podem desenvolupar fortaleses i fins i tot assolir redempció. L'Evangeli és escola de resiliència, un pilar per a la salut mental.

Tornant al Pla de Salut Mental, que sens dubte cal desplegar, val la pena que ens preguntem: com hem arribat aquí?, en què ens hem equivocat perquè els nostres joves tinguin més ansietat, depressió, addiccions i conducta suïcida? Lluny de donar-hi una resposta, crec que cal llençar algunes hipòtesis.

Primer, sabent allò que ens fa feliços, podem intuir on trobem almenys una part dels problemes. La majoria de persones al llit de mort reconeixen que allò que els ha fet sentir-se plenes són els vincles significatius amb altres persones i tenir experi-

ències amb sentit. En canvi, vivim en un món digitalitzat, que dificulta que els joves aprenguin a relacionar-se bé, i la secularització vertiginosa afavoreix que perdin el sentit d'esperança, que és virtut motor de moltes decisions a la vida. I la desesperança condueix a depressió. Segon, la família com a unitat bàsica de la societat està més desprotegida, amb la qual cosa s'amenaça l'estructura estable en què ens desenvolupem i aprenem valors i direccions vitals.

Val la pena que, a més de centrar-nos a millorar els recursos per augmentar l'atenció a trastorns mentals, es faci un esforç per evitar que apareguin, afavorint entorns sans no digitalitzats on aprendre a relacionar-nos i vincular-nos, protegint la família com a cèl·lula social, i proporcionant oportunitats per conrear sentit de transcendència, que enforteixin l'esperança. ■

El Museu diocesà de Barcelona convida a visitar la mostra “La processó crema. El diable a la festa del Corpus”

VIATGE HISTÒRIC, SIMBÒLIC I FESTIU

dir l'escenari festiu on sorgirien els diables que concie
s que tenien una funció específica: instruir el poble e

e la baixa edat mitjana, trobem dues cares, claram
mparses festives. De la mateixa manera que existe
en també una actitud ambivalent, cosa que provoca q
ercint funcions determinades, no sempre vinculades a

o primer lloc, trobem el diable que servirà per encarnar
actora que no es pot controlar. El trobem en els entre
esenta Sant Miquel, en què es parla de la caiguda del
tòria de les forces celestials. És, en aquest cas, un p
d'instruir el públic.

En segon lloc, trobem un diable més proper, de carn
sonatge que, lluny de tirar carretilles, esdevé un recur
festiu, és a dir, d'envoltar el públic i crear l'espai escènic
fer un repàs crític de tot allò que hagi passat al poble o c

REDACCIÓ

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Volem respectar el passat, les nostres arrels, però això no vol dir immobilitisme.” Així es va expressar Raquel Ferret, comissària de l'exposició *La processó crema. El diable a la festa del Corpus*, en la inauguració de la mostra que es pot veure fins al 28 de setembre al Museu diocesà de Barcelona.

L'exposició ofereix un viatge històric, simbòlic i festiu del diable com a protagonista de les celebracions populars, des de les processons del Corpus medieval fins al naixement del nou Ball de Diables de Barcelona - Revenedors el 2024.

El 2021 el Govern de la Generalitat de Catalunya declarava la celebració del Corpus de Barcelona com a Festa Patrimonial d'Interès Nacional en el marc dels 700 anys de la festa. La primera referència documental que hi ha del Corpus de Barcelona és d'un pregó del 1320 on s'especifica la intenció de fer una processó.

TGE OR

sem avui. Així, doncs, cal buscar-ne
n la fe cristiana.

ent diferenciades, del diable tradicional a
ix una dualitat entre el bé i el mal, el diable
e el trobem en contextos prou diferents
ús del foc pirotècnic.

el mal, per verbalitzar aquella força des-
no... aquells en què també es
ita que acaba amb la
amb la funció clara

arla i la sàtira. Un per-
de delimitar l'espai
però, és l'encarregat de

el ball de diables perennans,
realitat a les Cases populars.

1 2 3

de Sant Quirze de Mediona,
1177521 INGPAC/Imag Anadol

sa del Ball de Diables de
Vilallonga del Penedès,
1177521 INGPAC/Imag Anadol

l'ifer, Ball de Diables de
Vilallonga del Penedès,
1177521 INGPAC/Imag Anadol

“Ara farem grossa festa,
Tenint coets bé en podem fer:
Viva la Diablessa
I les banyes de Llucifer”

Claudi Mas a “Les quatre barres” (1895)

L'exposició es pot visitar fins al 28 de setembre.

Fruit d'aquesta declaració, els agents implicats en la festa es comprometien a fer-ne divulgació, preservació i conservació. I en aquest context és on cal situar aquesta exposició a la Casa de l'Almoïna de Barcelona, amb un sentit clarament pedagògic.

La mostra està estructurada en sis apartats: "Vestint la festa", "El diable, un personatge moralitzador", "El diable parla", "Els balls de diables, un referent", "El diable barceloní" i "Retornant al passat i trepitjant el carrer".

A través de documents històrics, objectes, imatges i plafons els visitants poden fer una immersió en el patrimoni immaterial català i la cultura popular.

Com va explicar Ferret, "podem veure-hi la figura del diable, a nivell de país, dins del teatre popular de carrer vinculat al mal, com ha evolucionat en el temps". En aquest sentit, va comentar que "el diable és un personatge moralitzador, una manera de transmetre la fe i la doctrina cristiana".

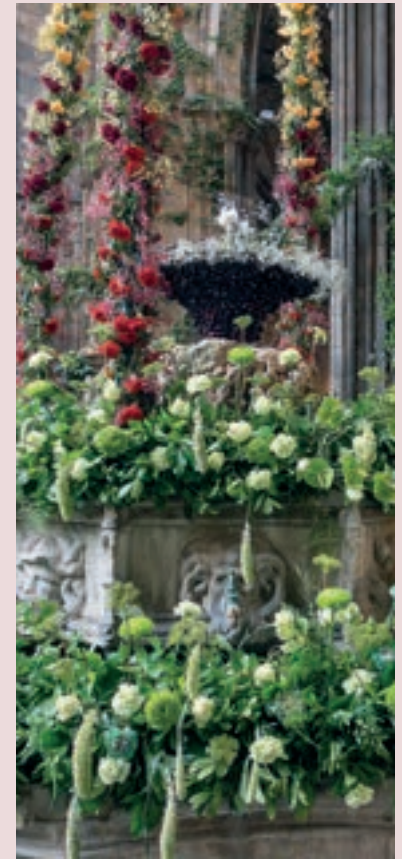
La comissària de l'exposició va posar en relleu que "el diable parla,

interactua, ens parla de la lluita entre el bé i el mal. El diable no actua sol, forma part d'un ecosistema festiu".

La mostra culmina amb el Ball de Diables de Barcelona - Revenedors, que va néixer per donar a la ciutat de Barcelona un ball de tall tradicional que representés un acte sacramental. D'aquesta manera es torna als carrers aquest personatge que es vincula a les forces incontrolables de la natura. Segons Raquel Ferret, "a Barcelona, on el Corpus ha estat històricament una de les festivitats més importants, els balls de diables s'han integrat com una expressió dramàtica i catequètica, que combina teatre, foc i creença. Són importants perquè mantenen viva la memòria col·lectiva i ajuden a entendre com el poble ha viscut i reinterpretat la fe al llarg del temps".

L'exposició es pot visitar de dilluns a diumenge de 10.00 a 20.00. És una iniciativa de l'arquebisbat de Barcelona i de la catedral, produïda pel Museu diocesà, amb la col·laboració del Ball de Diables de Barcelona - Revenedors i el suport de l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat. ■

L'OU COM BALLA

L'ou com balla de la catedral de Barcelona.

Com cada any, per Corpus hem pogut gaudir de la tradició de l'ou com balla en llocs com la catedral, centres culturals, associacions, claustres d'esglésies, patis d'edificis públics... Un ou blanc, buidat i suspès en un raig d'aigua ascendent d'un sortidor simbolitza l'elevació eucarística, explica l'historiador i col·laborador de *Catalunya Cristiana* Joan Pallarès-Personat.

Segons aquest historiador, "ciutats com Tarragona o Vic, o més modernament Sitges, incorporaren el costum en algun brollador, però ha estat Barcelona qui ha fet de l'ou com balla un símbol local, un tret identitari de la ciutat, una excusa, com el dia de Sant Jordi, la fira de Sant Ponç o la de Santa Llúcia per passejar i recórrer els carrers; una tradició que es remunta a segles enrere i que té l'estètica social de l'encontre i del gaudir de les petites coses".

La mostra ens endinsa en el patrimoni immaterial i la cultura popular.

IVAN BASSOLS – CÀRITAS CATALUNYA

Pepe Navarro

A les reunions es busca la millora de les relacions de les participants amb elles mateixes i amb les persones del seu entorn.

ACOMPANYAMENT PSICOLÒGIC

El projecte Clara acompanya psicològicament dones amb escassos recursos econòmics o personals. Es realitzen teràpies individuals i grupals que optimitzen les seves capacitats amb l'objectiu de disminuir l'estrès causat per diferents factors. També es busca la promoció i empoderament de la persona de manera que pugui gestionar els seus sentiments i emocions, reduir els nivells d'ansietat, generar motivació i brindar eines per superar els problemes i normalitzar la vida.

Càritas Diocesana de Tortosa

Per complir la seva missió, el Papa ha d'estar atent a les manifestacions de l'Esperit en el poble sant d'avui

El Successor de Pere

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benlloguts, des del proppassat 8 de maig tenim a l'Església un nou Papa, un nou Successor de Pere, el papa Lleó XIV. Els mitjans de comunicació han publicat a bastament el seu nom i la seva biografia. Però, qui és el Papa? Quina és la fe de l'Església referent al successor de Pere, Bisbe de Roma, que ens capta l'esperança sigui quin sigui el seu nom? Avui, diada dels sants Pere i Pau, pot ser un bon moment per a fer-nos aquestes preguntes.

En tant que bisbe, el Bisbe de Roma és com els altres —no rep una consagració especial—, però pel fet de presidir l'Església de Roma, és

el Successor de Pere a qui Jesucrist ha confiat l'alt servei de la fe i de la unitat de totes les Esglésies. D'això no se'n segueix que Jesucrist tregui la mà del timó i es miri la nau des de terra, a l'aguait per tirar-li la corda en un moment donat. L'Església de Jesús no muda de patró. No passa a ser l'Església de Pere, o de Joan, o de Benet, o de Francesc, o ara de Lleó. Jesús ens ha promès: “Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món” (Mt 28,20). El que fa Jesús és confiar a Pere el servei visible del timonejar l'Església, amb les conseqüències humanes que la direcció comporta.

Des dels primers segles, la mirada de totes les Esglésies ha confluït damunt la comunitat de Roma. Quan apareixen divergències en el si de les comunitats o entre elles, s'acut a Roma, i no per les qualitats personals que pugui tenir el seu cap, sinó perquè ell és la pedra de toc de la fe i el ferment de la unitat. A ell Crist va encomanar: “Pastura les meves ovelles” (Jn 21,19). I també: “Jo he pregat per tu [...] i tu [...] enfortheix els teus germans” (Lc 22,32).

La missió del Papa no és a l'estil d'un cap d'estat que promulga lleis després d'un referèndum popular, ni tampoc del qui governa per la impo-

sició dels criteris propis. L'Església és una societat d'una altra mena, ni paral·lela ni equiparable a les d'aquest món. Per això, quan volem usar els mateixos mòduls per bastir l'Església, ens equivoquem tan sovint. Ara bé, per complir la seva missió, el Papa ha d'estar atent a les manifestacions de l'Esperit en el poble sant d'avui, però ni ell ni el poble no són la font genuïna de la fe. Ve de més amunt: de Jesucrist, que s'ha manifestat en la seva plenitud, i a Ell ha de ser fidel. Fidel a Jesucrist vivent. I a Jesucrist viu ha de correspondre una Església viva, una Església que sigui de tots els temps i, per tant, que sigui de cada temps.

L'inici d'una nova etapa és una bona ocasió per renovar la nostra fe en la persona del Sant Pare, el Successor de Pere. Fem que tingui un to eclesial, el to de la fe apostòlica, que comporti l'adhesió a la seva paraula, l'atenció al seu dit quan assenyali un camí i l'amor sincer a la seva persona. És també l'hora de l'acció de gràcies i de la pregària per ell, sobretot avui, solemnitat de sant Pere. Que el Senyor l'il·luminari, el conforti i el mantingui il·lusionat en l'esperança a què som cridats. Pot comptar amb nosaltres.

Ben vostre. ■

L'Església commemora el que s'anomena el Dia del Papa, recordant que el ministeri de Pere continua viu en el successor que l'Esperit Sant concedeix

Sant Pere, roca de la fe i pastor universal

SALVADOR GIMÉNEZ VALLS

Bisbe-administrador apostòlic de Lleida

Estimats diocesans,
El dia 29 de juny, que aquest any cau en diumenge, els catòlics celebrem amb gran alegria la solemnitat dels Apòstols Pere i Pau, dos pilars fonamentals de l'Església. Aquesta festa, centrada especialment en la figura de sant Pere, primer apòstol i primer Sant Pare, ens convida a contemplar amb ulls de fe el misteri de l'Església universal, nascuda de la creu de Crist i instituïda en la festa de Pentecosta, edificada sobre la roca ferma de la seva confessió davant les preguntes un xic sorprenents del mateix Jesús. Davant les seves respostes encertades i la seva sinceritat, Jesús escolta l'afirmació que és, alhora, un acte de fe i un programa de vida per a tot apòstol i seguidor seu: "Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu" (Mt 16,16).

Pere, humil pescador de Galilea, fou escollit per Jesús per rebre les claus del Regne. Tot i les seves febleses —com la triple negació durant la nit de la passió—, va ser confirmat en la fe i enviat a pasturar el ramat del Senyor. La seva missió no fou una

dignitat humana, sinó un servei arrelat en l'amor: "Simó, fill de Joan, m'estimes?" (Jn 21,17). Aquest amor el va conduir a una entrega total, fins al martiri a Roma, on avui s'aixeca la basílica vaticana com a signe visible de la continuïtat apostòlica.

Cada any, en aquesta solemnitat, l'Església commemora el que s'anomena el Dia del Papa, recordant que el ministeri de Pere continua viu en el successor que l'Esperit Sant, mitjançant l'elecció dels cardenals, concedeix a l'Església. Enguany, els catòlics ho hem viscut amb una emoció especial per l'elecció recent del papa Lleó XIV, qui ha rebut la feixuga però preciosa herència de guiar el Poble de Déu amb saviesa, humilitat i valentia evangèlica. Aquest mateix esdeveniment ha estat seguit per milions de persones com un gran espectacle, però alhora s'ha viscut amb profunda fe i alegria, acceptant el disegni del Salvador.

Des de la diòcesi de Lleida, unida al cor de l'Església universal, elevem la nostra pregària pel nou Pontífex. Demanem que sigui, com Pere, roca per sostenir-nos en la fe; i, com Pau, infatigable anunciador de l'Evangeli. Que l'Esperit Sant el guiï en temps de grans desafiaments, quan l'Església necessita pastors que no defalleixin, que escoltin, que estimin i que obrin camins de comunió.

La figura de sant Pere ens recorda

que l'Església sobrepasa les fronteres administratives o polítiques: és una comunitat estesa pels cinc continents, però un sol Cos, una sola fe, un sol baptisme, units entorn de Crist i del Papa, signe visible d'aquesta unitat. El nostre amor per l'Església s'expressa en la comunió amb el seu pastor universal, però també en la pregària, en la col·laboració i en la disponibilitat per servir allí on el Senyor ens ho demani.

Desitjo que aquesta festa ens ajudi a redescobrir la nostra pertinença a una Església que no és fruit de cap projecte humà, sinó obra de l'Esperit. Una Església que avança enmig de la història, sovint entre dificultats i incomprendiments, però amb la confiança que el Senyor no l'abandona: "Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les portes de l'infern no la podran vèncer" (Mt 16,18).

Tant de bo sapiguem viure aquesta jornada amb una mirada àmplia i universal. Fem arribar al papa Lleó XIV el nostre afecte i la nostra sincera col·laboració. Preguem per ell, perquè Déu li concedeixi la força per confirmar-nos en la fe. I que, amb l'exemple de sant Pau, sapiguem també nosaltres renovar cada dia la nostra adhesió a Crist i a la seva Església, anunciant a tothom, sense por i amb convicció, allò que representen en favor de tota la humanitat. ■

CONSULTORI BÍBLIC

El fruit de l'arbre de l'Edèn era una poma?

PILAR CASALS

Biblista i egiptòloga

La imatge de l'arbre del bé i el mal enmig del jardí de l'Edèn ha estat àmpliament representada, especialment el moment en què la dona i l'home en mengen el fruit. La tradició i la iconografia que l'acompanyen ha identificat majoritàriament aquest arbre com una pomera; una identificació tan estreta que ens sembla del tot natural.

En canvi, si llegim el text bíblic aquest parla de "fruit", *peri* en hebreu, sense especificar-ne l'espècie. Ni l'arbre ni el fruit són concretats facilitant-ne el fet que ambdós siguin evocadors. I és que aquí l'arbre apareix com un símbol del nostre propi límit, no som déus, sinó creatures de Déu i com a tals no ho podem tot. Aquest límit és expressat pel mateix Jahvè que comunica a l'ésser humà que es pot passejar i menjar de tots els arbres del jardí, a excepció del d'un (Gn 2,16-17). Aquest moment, doncs, apareix com una mena de recomanació, una guia a favor de la vida. En canvi, les paraules de la serp converteixen el consell en una prohibició absoluta (Gn 3,1-4) i el límit passa de ser un element que ens defineix a ser un element de competició i disputa, presentant l'ésser humà en comparació directa amb el seu Creador. El dubte i la por entren en escena. L'arbre ens serveix com a mirall de la nostra fragilitat humana, però alhora també un signe de responsabilitat, ja que els actes tenen les seves conseqüències. Així, la "poma" ens continua parlant de la transgressió, d'aquest girar l'esquena al disseny diví, però simultàniament, parla de llibertat i responsabilitat. El símbol traspasa el fruit concret i, amb el fruit i el gest, s'evoca qualsevol esdeveniment de no-acceptació de la pròpia limitació humana.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Pere, la pedra que es perpetua en el ministeri del Papa

P. LLUC TORCAL

Monjo de Poblet

Il·lustració:

Glòria Monés

En un any on hem viscut la mort d'un Papa i el regal d'un nou Papa, la celebració de la Solemnitat dels Sants Pere i Pau, apòstols, amb l'Evangeli que es proclama al cor d'aquesta festa, no pot sinó fer-nos pensar d'una manera ben especial en el ministeri petrí, servei al cor de l'Església.

A Jesús, després de preguntar als deixebles qui diuen que és el Fill de l'home, li responen: "Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes", és a dir, ningú no encerta de ple en la diana sobre la identitat de Jesús. De ben segur, també avui, si sortim al carrer a preguntar qui és Jesús, trobarem les respostes més inversemblants possibles... molts n'han sentit parlar, gairebé tothom, no tants, en coneixen la seva identitat profunda i el segueixen estimant. Pere fou el primer a confessar aquesta identitat: "Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu." Messies i Fill de Déu, del Déu viu. Aquesta és la profunda identitat d'aquest home, fill del fuster, que venint de Déu, s'ha fet un com nosaltres per oferir-nos la nostra salvació: la redempció dels nostres pecats i el do de la filiació divina en Ell, que és el Fill de Déu. Messies, Salvador i Redemptor: perquè renova de soca-rel la humanitat creada i es-

timada per Déu. Fill de Déu: perquè la seva persona s'endinsa en el misteri de Déu, que ha vingut a revelar i a incorporar-nos-hi.

I aquesta identitat, lluny de les identitats que humanament hem atribuït a Jesús, és la que Pere confessa, sota l'acció de l'Esperit Sant: "Això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel." I és per això que Pere és Pedra: la roca sòlida on la fe recolza. "Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la Mort no li podran resistir." És la pedra de la confessió, la que generació rere generació assegura en la figura del Papa, el Sant Pare, el Bisbe de Roma, la fermesa de la fe de l'Església. I una vegada més, hem estat testimonis que Déu no ha abandonat la seva Església, fonamentada en la fe de Pere i dels apòstols. Mort el papa Francesc, que encara sembla sentir-se saludant i beneint Roma i el món, el dia de Pasqua, Déu ens ha donat un nou Successor de Pere, el papa Lleó, que ens ha ofert la pau de Crist i assegura la fe de l'Església, que amb ell confessa, com feu Pere, que Jesús és el Messies, el Fill de Déu viu. Per això a Pere i als seus successors els correspon el ministeri de les claus del Regne del cel: lligant i deslligant a la terra, deixant lligat i deslligat al cel.

Sants Pere i Pau, apòstols

Lectura primera

Ac 12,1-11

Ara veig que el Senyor ha enviat de debò de les mans d'Herodes

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, el rei Herodes detingué alguns de l'Església per fer-los mal. Feu matar amb l'espasa Jaume, el germà de Joan, i quan s'adonà que això era ben vist dels jueus, feu agafar també Pere. Eren els dies dels Àzims. El féu tancar a la presó i confià la seva guarda a quatre equades de soldats, amb el propòsit de fer-lo comparèixer davant el poble després de Pasqua. Mentre Pere era a la presó ben vigilat, la comunitat pregava Déu per ell sense parar.

Herodes ja anava a fer-lo comparèixer, però la nit abans, mentre Pere dormia entre dos soldats, lligat amb dues cadenes, i els sentinelles feien guàrdia davant la porta de la presó, tot d'una l'àngel del Senyor es presentà, i la cambra s'omplí de claror. L'àngel tocà Pere, el desvetllà i li digué: "De pressa, aixeca't!" I les cadenes li caigueren de les mans. Li digué: "Cenyeix-te i posa't les sandàlies." Pere ho va fer, i l'àngel va afegir: "Pren el mantell i segueix-me." Pere sortia fora i el seguia, sense saber que això que l'àngel feia era de veritat; es pensava tenir una visió. Passaren la primera guàrdia, passaren la segona, i arribaren a la porta de ferro que dona a la ciutat. La porta s'obrí tota sola, i ells sortiren, anaren fins a la primera cantonada, i l'àngel el deixà. Llavors Pere, tornant en si, digué: "Ara veig que el Senyor ha enviat de debò el seu àngel i m'ha alliberat de les mans d'Herodes i de tot el que el poble dels jueus esperava contra mi."

Evangelí

Mt 16,13-19

Tu ets Pere. Et donaré les claus del regne del cel

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús anà a la

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança.

La meva ànima es gloria en el Senyor; se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

R. El Senyor m'ha escoltat, res no m'espanta.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exalceu plegats el seu nom.

He demanat al Senyor que em guiés; ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits.

Quan els pobres invoquen el Senyor, els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor entorn dels seus fidels, per protegir-los.

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; felix l'home que s'hi refugia. R.

regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: "Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?" Ells li respongueren: "Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes." Ell els diu: "I vosaltres, qui dieu que soc?" Simó Pere li contestà: "Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu." Jesús li va respondre: "Sortós de tu,

Lectura segona

2Tm 4,6-8.17-18

Ja tinc reservada la corona que m'he guanyat

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

El Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangelí i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

Tu et Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir

Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Juny

29. DIUMENGE

Sants Pere i Pau, apòstols (S), *Vermell*.
Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2
Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19
SANTORAL: Cir, b.; Maria mare de
Joan-Marc

30. DILLUNS

Fèria, *Verd*. O bé, **Sants protomàrtirs de l'Església romana** (ML), *Vermell*.
Lectures: Gènesi 18,18-33 / Salm 102
/ Mateu 8,18-22
SANTORAL: Emiliiana, vg.; Marçal de
Llemotges, b.

Juliol

1. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: Gènesi 19,15-29
/ Salm 25 / Mateu 8,23-27
SANTORAL: Aaron; Domicià, ab.; Eli-
onor, mr.; Ester; Juníper Serra, prev.

2. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Gènesi 21,5.8-
20 / Salm 33 / Mateu 8,28-34
SANTORAL: Bernadí Realino, prev.;
beat Julià Maunoir, prev. i mr.; Procés

i Martinià, mr.

3. DIJOUS

Sant Tomàs, apòstol (F), *Vermell*. Lec-
tures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan
20,24-29
SANTORAL: Heliodor, b.; Jacint, mr.;
Lleó II, p.

4. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. O bé, **Santa Isabel de Por-
tugal** (ML), *Blanc*. Lectures: Gènesi
23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Salm 105 /
Mateu 9,9-13. A Tarragona: **Dedicació
de l'església catedral** (S i F), *Blanc*. A
Vic: **Sant Antoni Maria Zaccaria, prev.**
(ML), *Blanc*
SANTORAL: Berta, vg.; Laureà, b.;
Valentí Berriochoa, b. i mr.

5. DISSABTE

Del dissabte, *Verd*. O bé, **Sant Antoni
Maria Zaccaria, prev.** (ML), *Blanc*. O
bé, **Memòria de Santa Maria en dissab-
te** (ML), *Blanc*. Lectures: Gènesi 27,1-
5.15-29 / Salm 134 / Mateu 9,14-17
SANTORAL: Filomena, vg.; Miquel
dels Sants, prev.

El Sant 2 de juliol

Bernadí Realino, prevere

Bernadí Realino va néixer l'any 1530 en una família noble de Capri, Itàlia. Comença els estudis de medicina a la Universitat de Bolonya, però tres anys més tard passa a la carrera de dret i obté el doctorat l'any 1563. La seva saviesa i dedicació van fer que l'any 1554 fos cridat a Nàpols per ocupar el càrrec d'auditor i tinent general. No obstant això, Bernadí va descobrir la seva vocació religiosa després d'una aparició de la Mare de Déu, i va decidir ingressar a la Companyia de Jesús, on va ser ordenat de sacerdot l'any 1567. Durant tres anys treballà incansablement a Nàpols, dedicant-se plenament al servei dels pobres i a l'educació dels més joves. Posteriorment, fou enviat a Lecce,

on s'hi va estar durant els darrers quaranta-dos anys de la seva vida. A més d'ajudar els pobres, el sant es va guanyar un ampli reconeixement gràcies a la seva incessant tasca apostòlica. Fou un model de confessor, un mestre diligent de la fe per als joves, rector del col·legi jesuïta de Lecce i superior de la comunitat. Tal era l'estimació i admiració que li professava el poble, que l'any 1616, mentre es trobava al llit a punt de morir, les autoritats de la ciutat li demanaren oficialment que prenguéssin Lecce sota la seva protecció. Incapaç de parlar, Bernadí inclinà el cap en senyal d'acceptació. La tradició diu que va morir amb els noms de Jesús i Maria als llavis.

**MN. JOSEP TEIXIDÓ
CUENCA**

Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

Ens cal posar tots els mitjans possibles perquè la celebració eucarística sigui conscient, activa i fructuosa

Com ens preparem?

Quan arriba el diumenge, els cristians celebrem el dia del Senyor i té un caire diferent de la resta de la setmana. Ens reunim a l'església per celebrar l'Eucaristia, el memorial de l'únic Misteri Pasqual de nostre Senyor Jesucrist. En ella, som alimentats a la taula de la Paraula i a la taula eucarística, on rebem el Cos i la Sang del Senyor perquè tinguem vida, i som enviats a testimoniar la Bona Nova de Jesucrist.

És també una ocasió per retrobar-nos amb amics, veïns i coneguts que també venen a l'església a celebrar el dia del Senyor. Però sovint ens passa que abans de començar la celebració eucarística tot són corredisses, nervis —sobretot a la sagristia— o també fem la tertúlia abans no toqui la campaneta que ens indica que la missa comença. I aleshores, havent començat la celebració eucarística, ens passa que ens despistem, o recordem que hem de contestar un missatge, o pensem en el que tenim després o en aquella situació que ens ha incomodat. Tot això és ben humà i natural, però pot passar que aquella celebració no cali en nosaltres. No fa gaire, una persona precisament m'ho preguntava i m'ho comentava; em deia

que li costava concentrar-se. Entre moltes causes, el que he dit fins ara —perquè a tots ens passa, també a mi—, també són causes importants.

Ja sant Carles Borromeu, en l'últim sínode que va convocar essent arquebisbe de Milà deia: “Un altre sacerdot es queixa que, quan entra al cor per cantar, o quan es disposa a celebrar missa, de sobte li venen al pensament mil coses que el distreuen de Déu; però abans d'entrar al cor o bé de disposar-se a celebrar missa, què ha fet a la sagristia, com s'ha disposat, quins mitjans ha usat per concentrar la seva atenció?”

És per això que ens cal posar tots els mitjans possibles perquè la celebració eucarística sigui, com ens recorda la constitució *Sacrosantum concilium*, conscient, activa i fructuosa. Hem de crear un clima de pregària, de recolliment a les nostres comunitats, sigui assajant els cants de la missa, música instrumental, o altres iniciatives de pietat semblants, per tal que quan arribem al temple, ens disposem interiorment a rebre el do de Déu que ve a nosaltres i quan comenci la missa ja estiguem en sintonia i obertura per rebre el Senyor, que ens alimenta amb la seva Paraula i amb el seu Cos i la seva Sang. ■

La diòcesi de Tortosa peregrina a Roma amb motiu del Jubileu de l'Esperança

El bisbe Sergi traspasant la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà.

JOAQUIM AMARÉ

Delegat diocesà per al Jubileu 2025

Una cinquantena de pelegrins de diverses poblacions de la diòcesi de Tortosa, amb alguns de les comarques barcelonines (però amb arrels tortosines), hem participat en la peregrinació diocesana a Roma amb motiu del Jubileu de l'Esperança convocat per a tot aquest 2025.

Presidits pel bisbe Sergi Gordo, i amb l'acompanyament dels canonges Josep M. Membrado i Pascual

Centelles, hem pogut portar a terme tot el programa que teníem previst realitzar en la nostra peregrinació. Destaca especialment el pas amb la creu per la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà i l'assistència a la celebració de la missa de diumenge de Pentecosta, presidida pel papa Lleó XIV i concelebrada, entre d'altres, pel nostre bisbe i els canonges esmenats; i a la qual s'estima que hi varen assistir unes 200.000 persones.

Per al pas de la Porta Santa de Sant Pere, vam comptar amb la presència del tortosí Mons. Jordi Bertomeu, oficial de Disciplina de la Congrega-

ció per a la Doctrina de la Fe, resident al Vaticà, que va voler formar part de la peregrinació diocesana.

Destaquem la participació en la Vetlla de Pentecosta celebrada dissabte que, per cert, ens va permetre veure el papa Lleó XIV de ben a prop en el moment del seu recorregut de salutació als fidels presents a la plaça de Sant Pere.

Cal esmentar també les eucaristies celebrades a Roma, a la basílica de Montserrat i a l'església de Santa Maria dell'Anima, on hi ha la tomba del papa Adrià VI, que fou bisbe de Tortosa, però que mantingué aquesta dignitat malgrat ser nomenat Papa el 1522. Ell fou qui establí que el bisbe de Tortosa pogués portar el solideu cardenalici (vermell), en lloc del porpra usual per al conjunt dels bisbes.

També vam traspasar les Portes Santes de les basíliques majors de Santa Maria la Major, on vam pregar davant la tomba del papa Francesc, Sant Joan del Laterà i Sant Pau Extramurs, on vam oferir la nostra darrera pregària davant la tomba de l'apòstol sant Pau.

Ha estat una peregrinació viscuda amb il·lusió, emoció, plenitud i joia. Un tresor que ens ha enriquit espiritualment i humana. Ara cal ser capaços de transmetre aquesta riquesa en el nostre caminar acompanyats del Senyor.

El Jubileu no s'acaba aquí, tenim —i tindrem— més reptes per endavant. Ara cal seguir caminant junts plens d'esperança en aquesta nostra Església sinodal, missionera i compromesa en portar la Bona Notícia de Jesús a tots els racons del món. ■

Ha estat una
peregrinació viscuda
amb il·lusió, emoció,
plenitud i joia

 Cartes

Pornografia al carrer

Fa uns anys la pornografia estava restringida a algunes publicacions, revistes, etc. que estaven als quioscos de premsa i que no es podien fullejar lliurement. Avui dia tenim pornografia a l'abast de tothom en viu i en directe. És escandalós el que veiem al carrer, joves i no tan joves que sembla que s'han oblidat de vestir-se abans de sortir de casa. Pantalons i faldilles tan diminuts que amb prou feines cobreixen la roba interior, i samarretes que sembla que els falti roba per tot arreu. I és l'habitual, la gran majoria van amb aquest "desvestit". No hi ha estètica que pugui argumentar-se al seu favor. I pel que fa a la moral, al pudor, aquest concepte està obsolet. No diguem ja a les platges, on pots arribar a dubtar si t'has equivocat i estàs en una platja nudista. Sodoma i Gomorra. Quina pena de societat en què no es té cura dels valors morals com el pudor que dignifica la dona!

LOURDES CAMPS CARMONA

La procliu humanitat

El món d'avui és caòtic i força depriment. Les polítiques haurien d'estar orientades vers la bondat, la dignitat, la generositat... No anem a l'església però sacralitzem un camp de futbol? En efecte, com que per als humans la dimensió espiritual és irrenunciable, encara que abandonem la religió institucionalitzada, les esglésies les projectem en altres capelletes culturals, esportives, socials ideològiques... I a sobre: cerquem Déu en el *mindfulness*.

JOSÉ VIDAL BORRÁS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Esteles del Corpus

Ha passat la festa del Corpus Christi, però el reflex de les cus-tòdies s'ha quedat amb nosaltres, amarat de la fragància del Dia de la Caritat. Aquesta festa va néixer en un convent d'agustines de Li-eja (Bèlgica) el 1249 i fins al 1264 no la va institucionalitzar Urbà IV, amb la finalitat de proclamar i augmentar la fe dels creients en la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia, donant-li culte públicament. L'Església universal la celebra un dijous, seixanta dies després del Diumenge de Resurrecció. A Espanya, el Govern de Felipe González va suprimir el Corpus com a festa laboral el 1989 i els bisbes van optar submisos per passar la festivitat religiosa al diumenge següent.

Encara queden ciutats que el continuen celebrant dijous, com Toledo, Granada o Sevilla. En aquesta ciutat, exemple de com tenir cura de les tradicions, els dies previs tenen lloc tridus eucarístics i en la processó la ciutat s'engalana, amb uns carrers atapeïts de públic. A Còrdova capital, malauradament, la festa del Corpus demostra com els cordovesos som experts a no valorar ni tenir cura de les nostres tradicions. Des de fa cinc dècades la processó arrossega un cert declivi, al qual no sembla aliè el fet que els darrers cinc prelats des de Cirarda —no hi comptem l'actual perquè acaba d'arribar— n'hagin canviat cadascun l'itinerari, fins i tot més d'un cop. No hi ha tradició que resisteixi aquests vaivens. Es van perdre costums com el ball dels seises i només la presència continuada de l'Adoració Nocturna, que des del 2004, va instituir el Pregó Eucarístic, i de les german-dats, inclosa la col·locació d'altars i la incorporació recent del pas de la Sagrada Cena, impedeixen la decadència total.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

Contrapunt

La mirada valenta de Francesc

JUAN VICENTE BOO

Periodista vaticanista, autor de "33 miradas del papa Francisco. Los años decisivos"

En retrospectiva, és gairebé un miracle que no patís cap atac físic en dotze anys

En aquest temps d'atresorar records d'un dels Papes més estimats pels fidels val la pena anotar que Jorge Bergoglio va començar a assumir riscos personals en la seva etapa de provincial dels jesuïtes d'Argentina, quan traslladava en el seu cotxe per Buenos Aires, amagava a les cases dels jesuïtes i facilitava la sortida clandestina del país —en una ocasió prestant el

seu propi passaport— un centenar llarg de persones perseguides per la dictadura militar.

La seva primera decisió valenta com a Papa va ser renunciar als vehicles blindats, que es feien servir des de l'atemptat a trets a la plaça de Sant Pere que gairebé li va costar la vida a sant Joan Pau II el 1981. Les probabilitats d'una agressió contra Francesc en aquesta plaça o en els viatges internacionals eren altes, i

aixíens hova reconèixer una vegada als periodistes, afegint-hi que no patia per ell sinó per les persones que en aquell moment hi hagués al seu voltant. En retrospectiva, és gairebé un miracle que no patís cap atac físic en dotze anys.

Dotzenes i dotzenes de vegades, quan recorria la plaça de Sant Pere dalt del "papamòbil" descobert, manava que l'aturessin per acceptar i assaborir mate de pelegrins

Juan Vicente Boo amb el papa Francesc.

absolutament desconeguts. Sovint, recollia al vol objectes que els fidels li llençaven com a regal, cap dels quals no va resultar ser explosiu.

Quan el supertifó *Iolanda* va colpejar les Filipines el novembre del 2013, i va fer milers de morts sobretot a Tacloban, el Papa va decidir anar en aquesta ciutat de l'illa de Leyte per consolar els damnificats i familiars de les víctimes. Però no va poder fer-ho fins un any després, i el seu viatge va acabar coincidint amb un altre gran tifó a la mateixa zona, per la qual cosa el govern de les Filipines li va dir que s'hauria de quedar a Manila. Francesc va insistir-hi i va aconseguir "llum verda" per anar a Tacloban però només al matí, on va celebrar la missa sota el vent i la pluja que es feia més forta al costat d'un aeroport evacuat d'aeronaus. A primera hora de la tarda, el nostre avió va aconseguir enlairar-se en una pista ja inundada. L'altre avió, el dels càrrecs del govern, ho va intentar

poc després, però una ratxa de vent el va fer sortir violentament de la pista, per fortuna sense víctimes.

La tardor del 2015, quan va anunciar el viatge a la República Centreafricana —un país fraccionat entre guerrilles, sense exèrcit ni policia—, el ministre de defensa de França, que hi mantenia 900 soldats per protegir l'aeroport de la capital, va aconsellar d'anul·lar un projecte temerari que podria costar la vida a moltes persones. El Papa li va respondre el diumenge següent anunciant, al final de l'Àngelus, que la primera porta santa de l'Any Jubilar de la Misericòrdia l'obriria a l'avançada... a Bangui.

Durant el vol de Roma a Nairobi, primera etapa d'aquest viatge a tres països, un dels pilots li va comentar amoïnada: "Sant Pare: Kenya està bé, Uganda encara, però... la República Centreafricana!" Francesc el va tallar en sec: "Si no vol aterrar a Bangui, doneu-me un paracaigudes."

El dilluns de Pasqua vaig rebre la inesperada notícia de la seva mort quan feia escala a l'aeroport de Barcelona, de tornada a Santiago de Compostel·la. El dia anterior havia rebut la benedicció *Urbi et orbi* a la plaça de Sant Pere juntament amb un grup d'universitaris gallecs.

Tornàvem contents perquè la seva decisió de recórrer la plaça en "papamòbil" per saludar els pelegrins semblava indicar una millora en la convalescència. En realitat era un gest de generositat —incòmode en la seva situació gairebé de paràlisi— i també de valor, que se sumava a tants d'altres al llarg de la seva vida.

Just aquell dilluns 21 d'abril, sortia d'impremta el meu llibre *33 miradas del papa Francisco. Los años decisivos* (San Pablo), centrat en les línies de la fase madura del seu pontificat, que ara continua el papa Lleó XIV. He volgut afegir aquesta "mirada valenta" com a homenatge més que merescut. ■

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTE
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

+info

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA

5

1974
2024

SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

El diluvi universal

(Gn 6,1-22 i Mt 24,37-39)

ORIOI JARA
Escriptor i guionista

Déu NO inspira la Bíblia perquè sapiguem que va haver-hi un diluvi, sinó perquè el coneguem a Ell

Per què Déu decreta un diluvi universal? La Bíblia ens contesta: “La terra s’havia corromput davant de Déu i era plena de violències. Déu contemplà la terra i la veié corrompuda: el comportament de tothom s’havia pervertit.” La terra era plena de maldat, de dolor, de violacions, d’infanticidis, de matances... Moltes vegades els ateus es queixen de manera hipòcrita dient: “Per què Déu no acaba amb el mal?” Doncs bé, la Bíblia ens parla de les conseqüències concretes del fet que Déu decideixi acabar amb el mal. Molt possiblement aquest mal horrible procedia del que llegim en els versets de l’u al quatre. Uns éssers anomenats “fills de Déu” (àngels segons el llibre d’Enoch) baixen a la terra i tenen fills amb les dones. D’aquell episodi se’n deriva la corrupció de les persones i, tot plegat, ens porta fins al diluvi.¹

Val la pena destacar un parell de coses molt importants: primera, el diluvi universal és un esdeveniment terrible recollit en diverses tradicions de tot el món. Des de llegendes de l’Índia fins a mites maies o astequés. També existeix el relat a la mitologia grega, al sumeri Ziusudra, a l’assiri Atrahasis i a l’epopeia del Guilgameix. Tot això posa de manifest que som davant d’un fet històric,

de proporcions gegantines i que va impactar d’una manera indiscutible en la humanitat. Això ens porta al segon punt: Déu decreta el diluvi per acabar amb la maldat en el món. S’estima tant les persones que no pot suportar les injustícies, el dolor i la violència constant d’un món que viu corromput i pervertit. Quina és la diferència amb els altres déus? Ho resumiré en una frase: a l’Atrahasis llegim que el déu Enlil va decretar un diluvi perquè el soroll de les persones no el deixava dormir.

Déu NO inspira la Bíblia perquè sapiguem que va haver-hi un diluvi, sinó perquè el coneguem a Ell. Perquè a partir dels relats i dels textos sapiguem QUI ÉS DÉU. És bàsic llegir la Bíblia amb la mirada d’intentar saber millor com és Déu, perquè això ens permetrà entendre què espera de nosaltres. Gènesi 6 no ens diu només que hi va haver un diluvi, sinó que ens explica que Déu ens estima i no vol que ens fem mal.

(1) Qui en vulgui saber més pot llegir el llibre d’Enoch, un text que no és canònic, però que els jueus de l’època de Jesús coneixien. És citat per Pere (1 Pere 3,19-20) i per Judes (Judes 1,6). ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Alerta aquest estiu amb els mosquits

Pexels/Jimmy Chan

Mosquits transmissors del dengue o altres malalties és una realitat que no podem passar per alt.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Em direu: a què ve això? Molt senzill, fem aquest avís perquè el perill de contraure una malaltia per picada de mosquit ha augmentat molt i segueix creixent. Mosquits transmissors del dengue o altres malalties és una realitat que no podem passar per alt. Ens avisen els experts en el tema. Tenim, per exemple, que el mosquit tigre ha esdevingut una espècie invasora del nostre territori i està adaptada a entorns urbans i és molt resistent. La

seva presència obre la porta de bat a bat a la transmissió del dengue i altres malalties. Concretament les dades que es tenen, per part de la xarxa estatal de vigilància epidemiològica, ens diuen que a Espanya el 2023 es registraren 369 casos del dengue.

Ara bé, l'augment de la temperatura i les pluges d'enguany han creat un ambient propici per a l'expansió d'aquest mosquit i d'altres mosquits que també són transmissors de virus patògens. A Espanya tenim la plataforma anomenada Mosquito Alert (fundada el 2014) per fer front tant com es pugui als agents transmissors. Es tracta d'una institució que es va fundar sense ànim de lucre i que es basa en la informació ciutadana. Són persones no especialistes que col·laboren amb investigadors aportant dades sobre la presència de mosquits en el seu entorn. El que ciutadans ben informats comuniquen accelera la detecció dels focus de grups d'aquests insectes i n'acce-

lera el control. És així com s'ha creat aquest sistema de defensa. Un exemple que podem citar va ser la detecció de vuit casos de dengue a Vilanova (Tarragonès) l'estiu de l'any passat, que van ser de seguida controlats.

Cal tenir en compte que el turisme massiu és un contribuent important per a l'entrada dels insectes patògens, però ara cal afegir-hi el canvi climàtic. El Mediterrani pateix un escalfament accelerat i Catalunya n'experimenta els efectes. Aquesta tendència ja podem classificar-la d'alarmant. Temperatures més altes allarguen la temporada activa dels mosquits. I, a més, s'esdevé que la calor fa que la replicació del virus en el mosquit es faci més intensa fent que l'insecte es faci potencialment més infeccios amb poc temps. Ens ho diuen els experts.

Oi que valia la pena de saber tot això? Estiguem, doncs, ben alerta durant aquest estiu. Que no siguem víctimes dels mosquits! ■

GENT DE CASA

Teresa Rodon

Capella del Col·legi Mare de Déu del Bon Consell, a Madrid.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Maria Teresa de Jesús, nascuda a Barcelona al 26 de febrer del 1863 i batejada com a Enriqueta Manuela Salvadora Rodon i Asencio, era filla d'un diputat, casat i amb altres fills, i d'una mestra i separada. Va criar-se en un internat, del qual sortí el 1875, amb només 12 anys. Fou obligada a casar-se amb l'amant de la seva mare, un xicot de Badalona de 27 anys, cobrint així les aparences, del qual finalment va fugir el 1877 per anar a refugiar-se al convent de les Adoratrius. Al cap d'un any va obtenir la

nul·litat eclesiàstica del matrimoni.

Al convent de les Adoratrius va anar madurant la seva idea de fundar una congregació femenina que es dedicés a atendre aquelles nenes marginades i abandonades, en especial les filles d'internes que complien penes a la presó. Una empresa que va començar el 1883; el 1890 passa a residir a Madrid, encara que fins al 1892 no intentaria la fundació, malgrat que sense èxit.

Serà el 1894 quan rebrà el suport del bisbe d'Astorga i el 14 de febrer del 1896, amb sis companyes més, funden les Franciscanes de la Mare de Déu del Bon Consell. És llavors quan canvia el nom d'Enriqueta Rodon pel de Maria Teresa de Jesús, i redacta les constitucions de l'institut, dins de l'esperit franciscà, que seran aprovades el 1897.

La nova congregació té la casa mare a Astorga, atén un internat femení a Madrid i un hospital a Llanes, a Astúries. La congregació va creixent, però els inicis no són fàcils.

El juliol del 1903 mor, als 70 anys, la seva mare. Ella, el 27 de desembre d'aquell any, pateix un atac de feridura a Madrid. Les seves companyes l'atenen amorosament, però poc poden fer i l'endemà, 28 de desembre, mor als 40 anys. Una vida molt breu, però molt intensa, i coneixent l'amargor de la injustícia.

Les seves despulles, enterrades al cementiri de la Sacramental de Santa Maria, a Madrid, van ser traslladades el 1971 a la capella de la casa que la congregació té a Pozuelo de Alarcón. El 1992 es va obrir el seu procés de canonització; actualment és considerada Serventa de Déu. ■

CHEMA ÁLVAREZ

Fábulas y parábolas para repensar la vida
Editorial San Pablo, 2025, 134 pàg.

Grans ensenyaments amagats en contes, paràboles i faules. Ens ho recorda Chema Álvarez en un estil proper amb el qual ens convida a “repensar la vida” amb ulls sempre nous.

CARLES COMAS GIRALT

Creure en Déu?
Editorial Claret, 2025, 478 pàg.

L'autor ens ensenya com Déu es fa present en la nostra vida diària, en les nostres decisions, valors... una lectura que ens porta a reflexionar sobre religió, ciència i espiritualitat al segle XXI.

LUIS ALBERTO GONZALO

Iluminar, no deslumbrar
Editorial El Perpetuo Socorro, 2025, 168 pàg.

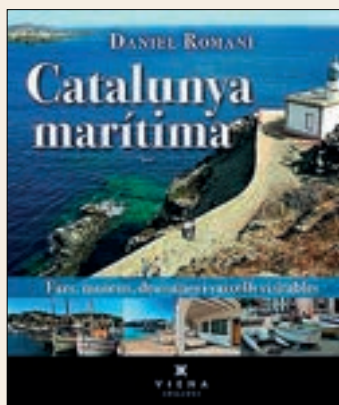
En aquest llibre Luis Alberto Gonzalo ofereix algunes claus en el lideratge en l'àmbit de la vida consagrada i adverteix sobre la manca de lideratge testimonial i animador.

DAVID REYERO I ALBERTO SÁNCHEZ

La educación en la era digital
Editorial Encuentro, 2025, 248 pàg.

Aquest llibre aplega les veus d'investigadors que, des de la filosofia i l'antropologia de l'educació, reflexionen críticament sobre els reptes que planteja el món digital. Es tracta d'una nova manera de ser i d'habitar el món.

DANIEL ROMANÍ

Catalunya marítima
Viena Edicions, 2025, 208 pàg.

El periodista i escriptor Daniel Romaní ens proposa descobrir els museus del mar, els fars, les drasanes i els vaixells visitables de tota la costa catalana. Un llibre molt “refrescant” per a l'estiu.

MÍRIAM TIRADO (text) i JOAN TURU (il·lustracions)

La por a la butxaca
Carambuco Ediciones, 2025, 26 pàg.

Aquí tenim un conte ben maco de la fada dels volcans per ajudar els petits a gestionar la por. Un llibre molt recomanable per treballar l'acompanyament emocional, tant en la família com a l'escola.

CRÍTICA AUDIOVISUAL

El rostre innocent de la maldat —

JOSAN MONTULL

Salesià

La sèrie britànica *Adolescència*, amb només quatre capítols, ha suposat una autèntica revolució estètica, cultural i educativa que l'ha convertida —per a molts— en la millor sèrie dels darrers anys.

I és que el tema és certament impactant. Un dia, a l'alba, la policia irromp violentament a casa dels Miller i deté el menor de la família, en Jamie, de 13 anys, al qui acusen de l'assassinat d'una nena de la seva classe fa poques hores.

Després de l'impacte que pateix l'espectador en l'escena inicial, tot va a contrarellotge i el primer capítol de la sèrie té un vertigen extraordinari.

La sèrie és excel·lent. Són diverses les causes que la fan tan gran. N'assenyalo tres:

1. Cada capítol està filmat en un pla seqüència, en una presa contínua sense cap interrupció. Aquesta tècnica és molt complicada, es filma tot seguit, necessita, doncs, molt d'assaig i coordinació. Aquesta ostentació tècnica fa que l'espectador se submergeixi en l'acció a temps real i provoca l'angoixa lògica de la càrrega dramàtica que es viu.

2. Les interpretacions són excel·lents. El veterà Stephen Graham interpreta el desolat pare d'en Jamie. La seva actuació commou. Un home bo superat per l'horror del que sembla haver fet el seu fill.

La interpretació absolutament sorprenent és la del debutant Owen Cooper. De només 15 anys, dona vida a en Jamie, el nen acusat de l'assassinat. El seu debut davant la càmera és un autèntic prodigi. Crida, plora, amenaça, es trenca, menteix, manifesta indefensió, reclama afecte...

3. *Adolescència* reflexiona brutalment sobre temes molt candents: la influència de les xarxes socials, amb discursos radicals que es difonen impunement, la dificultat del siste-

ma educatiu per transmetre valors, la misogínia, el *bullying*, l'absència d'ètica en ambients adolescents, la banalització del sexe, la dificultat de la família per conèixer els seus fills, la necessitat de passar temps amb els fills, de marcar límits...

Si fa uns anys, les drogues eren el problema que més por feia a les famílies, ara, la nova droga és apa-

rentment innòcua, es troba a l'ordinador, al seu mòbil. El problema rau a l'habitació del jove, habitació on comença la sèrie i on acaba amb el pare plorant al llit del seu fill.

Adolescència és una sèrie extraordinària, innovadora, provocadora, apassionant, incòmoda. Una sèrie de la qual cal parlar. Una sèrie, al cap i a la fi, necessària.

“ADOLESCENCIA”

DIRECCIÓ: Philip Barolini

GUIÓ: Stephen Graham, Jack Thorne

REPARTIMENT: Stephen Graham, Owen Cooper, Chistine Tremarc, Ashley Watters

FOTOGRAFIA: Matthew Levis

Minisèrie de 4 episodis disponible a Netflix

Regne Unit, 2025

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

“...i en tot faig feina ben neta”

**MONTSERRAT
PIBERNAT**

Lingüista de
“Catalunya Cristiana”

JOSEP RUAIX I VINYET

Entorn de llibres (pròlegs, ressenyes, presentacions)

Claret Editorial, 2025, 299 pàg.

Josep Ruaix i Vinyet és lingüista, però també és poeta, i és sacerdot. I un gran col·laborador de *Catalunya Cristiana*.

Entorn de llibres és un títol ben escaient a aquesta obra que publica Claret perquè l'autor hi aplega, de manera ordenada, primer els pròlegs que ha escrit per encapçalar obres i reculls de tot tipus (lingüístics, literaris, assajos...). Segonament, Josep Ruaix també hi ha incorporat les ressenyes que ha fet d'altres obres deixant-se guiar sempre per la crítica positiva, a banda de referenciar ressenyes o notes d'altra gent sobre les seves obres. I, en tercer lloc, l'obra ens porta a reviure les presentacions on ha intervingut de manera sempre generosa. Són escrits que són mesuratge i que impressionen pel període que abasten: des del 1982 fins al 2023 en el cas dels pròlegs; des del 1978 fins al 2025 en el cas de les ressenyes, i des del 1991 fins al 2023 en el cas de les presentacions.

L'organització interna del llibre deixa que ens hi puguem entretenir bé per ordre començant per la primera pàgina, bé seguint l'atzar, obrint i llegint un pròleg, una ressenya o una presentació.

Ens diu que des d'infant ja se li despertaren les preocupacions per la llengua. I que la curiositat sempre l'ha acompanyat. Ha explicat que sempre ha tingut el desig de contribuir a la llengua i la literatura catalanes. Doncs bé, amb aquesta obra, queda del tot palès que aquest desig primerenc ha passat a ser tota una realitat. Ho és i ho serà, perquè aquest treballador incansable, d'esperit cartesià i de formació escolàstica, que cerca l'ordre, la distinció i la claredat, s'interessa per tot allò que toca la llengua, la gramàtica, però també per la poesia. Per això espero que em sabrà perdonar que hagi encapçalat aquesta ressenya amb un vers de Mn. Cinto Verdaguer que trobo que descriu la tasca ingent de Ruaix: “Poeta i fangador só. I en tot faig feina ben neta. Que fango com un poeta i escric com un fangador.”

UN NOU LLINDAR

“M'estimes?”

En la festa dels sants apòstols Pere i Pau, sant Pau VI feia professió solemne de fe amb les paraules del Credo del Poble de Déu, i deia: “Volem enfortir el nostre propòsit de dur la fe mateixa a la vida en aquest temps en que l'Església ha de peregrinar en aquest món. Com en altre temps, a Cesarea de Felip, Simó Pere, fora de les opinions dels homes, va confessar veritablement, en nom dels dotze apòstols, el Crist, el Fill de Déu viu, així avui el seu humil successor i pastor de l'Església universal, en nom de tot el Poble de Déu, aixeca la seva veu per donar un testimoni fermíssim de la Veritat divina, que ha estat confiada a l'Església perquè l'anuncii a tot el món.” El dia del nostre baptisme vam entrar per la porta del camí de la fe. Un itinerari que dura tota la vida i que som cridats a fer-lo amb la convicció que el Senyor ens acompanya i guia els nostres passos. Si ens fixem en els apòstols Pere i Pau, podem experimentar l'ànim que ens infon la fermesa de la seva fe en el Senyor. Per Ell han entregat la seva vida fins al martiri. L'experiència que viuen Pere i Pau per fer conèixer Jesucrist, no obstant, no els resulta sempre fàcil. Passen per la persecució, la presó, la marginació, el rebuig social. Sobre aquesta força testimonial, l'Església hi troba la solidesa de la missió que el Senyor li ha encarregat. L'amor de caritat serà la credencial de la seva credibilitat. La resposta definitiva la donarà Pere com a Cap de l'Església quan Jesús li confia la missió de pasturar el ramat i li diu: “Pere, m'estimes?” i Pere li respon amb la seva forma d'estimar, encara immadura: “Senyor, vós ho sabeu tot, ja ho sabeu que us estim” (cf. Jn 21,15-19).

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Joaquim Amaré, Ivan Bassols, Pilarín Bayés,

Juan Vicente Boo, Agustí Borrell, Pilar

Casals, Ángeles Conde, Carme Escales, Juan-

jo Fernández, David Garcia, Antonio Gil,

Oriol Jara, Teresa Lamarca, Ignasi Miranda,

Glòria Monés, Lucia Montobbio, Josan Mon-

tull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès - Per-

sonat, Montserrat Pibernat, Salud Porras,

Quique, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó,

Lluc Torcal

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dimarts 1 de juliol**, a les 19.00,
concert de Calgary Children's Choir
i Atlanta Youth Singers-Ays a favor
de la Fundació Manos Providentes; el
dissabte 5, a les 20.00, concert amb
taquilla inversa del Cor Bruckner
Barcelona i Evoke Choir (c/ Consell
de Cent, 293 - Barcelona).MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LESDel **dissabte 12 de juliol al dilluns 21**,
recés de contemplació per a persones
ja iniciades a la meditació contem-
plativa amb Glòria Andrés i Rosa Su-
riñach seguint el mètode de Franz Ja-
lics (activitatspuelles@gmail.com).

Girona

MUSEU D'ART DE GIRONA

El **diumenge 29 de juny**, a les 11.30,
visita comentada al palau episcopal
de Girona.

Lleida

PATRIMONI

El **dissabte 5 de juliol**, a les 10.00,
visita *Descobrim Josep Serrasanta i la
seva obra*, amb Dolors Domingo, a
l'església del Carme de Lleida, Sant
Pere, la catedral i Sant Pau (upcar-
mesantjoan@gmail.com).

Sant Feliu de Llobregat

URC

Del **dilluns 14 de juliol al dissabte 19**,
exercicis espirituals per a religiosos a
Montserrat amb el P. Josep M. Soler
sobre *L'esperança que no defrauda. Me-
ditació en sintonia amb l'Any Sant* (tel.
933 024 367).

Solsona

FRATERNITAT UNIVERSAL

El **dissabte 5 de juliol**, a les 19.00,
conferència de Mons. Francesc Co-
nesa i Jaume Castro sobre *El papa
Francesc i la proposta de fraternitat uni-
versal* a la sala dels Sants Màrtirs del
palau episcopal de Solsona.

Tarragona

SANT PERE

El **diumenge 29 de juny**, a les 18.30,
eucaristia solemne presidida per
l'arquebisbe Joan Planellas a l'es-glésia prioral de Sant Pere Apòstol
de Reus; processó pels carrers del
centre.

CATEDRAL

El **dissabte 5 de juliol**, a les 21.00, nit
de música al claustre amb el Cor Jove
de la Schola Cantorum dels Amics de
la Catedral.

Terrassa

CONCERT

El **diumenge 29 de juny**, a les 18.00,
concert de l'Orquestra de Cambra de
Sabadell i la Coral Juvenil Corremon
(Orfeó Valencià Infantil) a la parrò-
quia de la Puríssima de Sabadell (ta-
quilla inversa).

Tortosa

L'HOSPITALET DE L'INFANT

El **diumenge 29 de juny**, a les 19.00,
missa i processó en el 60è aniversari
de la consagració del nou temple de
l'Hospitalet de l'Infant. Presideix
Mons. Josep-Lluís Serrano Pentinat.

Urgell

CONCERT

El **divendres 4 de juliol**, a les 19.00,
solo de violoncel a càrrec de Paula
González de Alaiza a l'església de
Sant Climent de Pal (la Massana,
Andorra).

Vic

CONCERT

El **dissabte 5 de juliol**, a les 21.00,
concert *Res no és mesquí* amb la Coral
Taral·leiant Albades i l'Orfeó Mo-
nistrolenc al santuari de la Salut de
Viladordis.

COVA DE MANRESA

Del **divendres 11 de juliol al diu-
menge 20**, exercicis espirituals di-
rigits per Alexis Bueno, s.j. (tel. 938
720 422).PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè trobem consolació en la rela-
ció personal amb Jesús i aprenguem
del seu Cor la compassió pel món

Judit Malgosa amb dos
renebots de mossèn Francesc
Cima, la Mariona i l'Ignasi

JUDIT MALGOSA

Membre del Patronat de la Fundació Casal del Roser de Gisclareny i seguidora de mossèn Cima

“Mossèn Cima ens va ensenyar a resar, a parlar amb el Senyor”

MACIÀ GRAU I IGNASI MIRANDA

Amb motiu del doble homenatge que s'ha preparat a mossèn Francesc Cima pel 25è aniversari de la seva mort, el programa *Sense distància* de Ràdio Estel ha entrevistat Judit Malgosa, membre del Patronat de la Fundació Casal del Roser de Gisclareny i seguidora de mossèn Cima. Com ha recordat, la gran obra de Francesc Cima va ser la casa de Gisclareny, un petit poble del Berguedà, que ha esdevingut un espai de trobada i convivència per a nois i noies units per la fe.

Qui era, i qui és, per a vosaltres, mossèn Francesc Cima?

Era un home molt bo, proper als joves, als infants, als pobres... Molt en la línia del papa Francesc i també del nostre actual papa, Lleó XIV. En molts aspectes, estava avançat al seu temps. Sempre disposat a escoltar, a ajudar... Ens apropava a Déu, i ens va ensenyar a resar, a parlar amb el Senyor. Ho feia amb una espontaneïtat que li sortia del cor. Ens mostrava com parlar-li de manera directa, sense entrebancs, amb molta tendresa i sinceritat.

Com s'ha mantingut viu el seu llegat des de la seva mort l'any 2000?

La Fundació Casal del Roser és l'encarregada de continuar la seva tasca. Va néixer des de la parròquia del Sant Esperit, que actualment és la catedral.

Jo en formo part des de fa set anys, però anteriorment ja existia un grup de patrons molt implicats, alguns dels quals encara hi són.

La fundació gestiona la casa de Gisclareny, que ell mateix va comprar i posteriorment va donar. L'objectiu de la casa era oferir un espai de convivència amb un rerefons espiritual. No es tractava només de buscar un lloc on passar-s'ho bé, sinó també de créixer en la fe. Això és el que la fundació continua promovent avui dia.

Quin paper té avui Gisclareny, amb el Casal del Roser, en la pastoral juvenil?

Mossèn Cima feia temps que buscava un lloc per acollir trobades amb joves i adults, amb un fort component espiritual. Quan va descobrir aquella casa vella a Gisclareny, la va comprar i la va convertir en un lloc de recés i convivència. Tal com diu ell en els seus llibres, “la fe no es viu, es conviu”. Gisclareny és un espai per revifar la fe, per “carregar piles” espiritualment. En tornes renovat. Tothom hi és benvingut. Per contactar amb la casa, es pot fer a través de la Fundació o del perfil d'Instagram. També és possible aconseguir els seus llibres o demanar plaça mitjançant un membre del patronat encarregat de l'agenda.

En què consistirà la trobada del 27 de setembre a Gisclareny?

Serà una gran festa commemorativa. Començarem amb una missa, i després hi haurà activitats per compartir records i anècdotes de mossèn Cima. També farem un dinar conjunt i, sobretot, serà una trobada per reviuir els moments viscuts amb ell, que per a molts de nosaltres va ser un veritable regal. Resarem per ell, perquè des del cel ens continuï acompanyant. Sabem que ens fa costat. El trobem molt a faltar, i aquesta trobada serà una forma bonica de continuar el seu llegat.

Grupo Bastón de Oro

30 anys d' experiència tenint cura de la nostra gent gran

Residencia **Los Tilos.**

C/ Sardenya, 480 • 08025 Barcelona • 93 450 70 00 • lostilos@bastondeoro.com

